

Ghassan Kanafani: Teori

Innehåll

Till femte studiecirkelträffen läser vi följande tre texter, två teoretiska och en skönlitterär:

Motståndet och dess utmaningar (1970)

ur *Ghassan Kanafani: Selected Political Writings* (2024)

The Underlying Synthesis of the Revolution: Document on the Organisational Weapon (1971)

ur *Ghassan Kanafani: Selected Political Writings* (2024)

A Concise Principle (1966)

ur *All That's Left to You: A Novella and Short Stories* (2004)

Alla tre texterna ingår i detta dokument.

Motståndet och dess utmaningar (1970)

1

Sedan Folkfronten för Palestinas befrielse (PFLP) bildades har den utsatts för en motattack i media vars orsaker måste förklaras på många sidor. Men från frontens grundande i oktober 1967 – med en sammanslagning av tre grenar (Revolutionär ungdom¹ [den palestinska grenen av Arabnationalistiska rörelsen], Återvändandets hjältar och Palestinska befrielsefronten) – till januari 1969, då splittringen med den grupp som senare kallade sig Demokratiska fronten var nästan fullständig², var motangreppen mot Folkfronten³ av mycket mindre omfattning än de attacker som sedan följde och som i en eller annan form har fortsatt fram till i dag.

Sedan Folkfronten bildades har det varit tydligt att denna förtrupp i den väpnade motståndsrörelsen utgör en ”plöjbar mark” som är mottaglig och känslig för många snabba utvecklingar som har lett till omedelbara politiska, organisatoriska och militära återverkningar inom Fronten. Det är tänkbart att det är just detta som har lett till följande tre grundläggande konsekvenser:

För det första: olika sidors uppfattning om de ”faror” som den accelerationistiska tendensen inom Folkfronten innebär, och som de därför försöker bekämpa.

För det andra: de två splittringarna som inträffade inom fronten. Den första var Palestinska befrielsefronten, som tenderade att ha en rent militär inriktning och som – när den nu stod inför en snabb utveckling mot marxism-leninism – ansåg det lämpligt att avsluta det organisatoriska samarbete som inleddes i oktober 1967 med Revolutionär ungdom och Återvändandets hjältar. Den andra splittringen kom med avhoppet av en grupp som ansåg att dess ”vänsterlojalitet” var för bred för att rymmas inom PFLP:s organisatoriska ram. Gruppen Återvändandets hjältar fattade dock i december [1967] ett beslut om fullständig organisatorisk enhet inom fronten.

För det tredje: det kraftigt accelererade engagemanget för marxism-leninismen och återspeglingsen av detta engagemang i frågor som rörde politiska relationer, utbildning, organisation och militär aktivism inom Folkfronten. Detta exemplifieras i publiceringen av Folkfrontens *politiska och organisatoriska strategi* [Befrielsestrategi] efter konferensen i februari 1969: rapporten som fastställde Folkfrontens tydliga åtaganden, såväl som att

¹ Namnet på denna organisation översätts ibland som Hämndens ungdom eller Den hämnande ungdomen.

² Under ledning av Nayef Hawatmeh kom meningsskiljaktigheter med det som kom att kallas Demokratiska Folkfronten för Palestinas befrielse (DPFLP, senare DFLP) upp till ytan efter den första PFLP-kongressen i augusti 1968, och splittringen fullbordades i februari året därpå. Trots att DFLP betraktade den Habash-ledda strömningen som högerorienterad, blev dess ”övergångsplan” – för en stat på vilket territorium som helst som Israel drog sig tillbaka från – PLO:s politik och grunden för inledandet av förhandlingar med den sionistiska ledningen. Båda organisationerna kom att motsätta sig Osloavtalen, även om DFLP mjuknade i sin hållning i slutet av 1990-talet.

³ Ghassan använder genomgående Folkfronten och ”Fronten” som förkortning för Folkfronten för Palestinas befrielse. I denna översättning används Folkfronten respektive PFLP.

förverkliga revolutionära utvecklingar i organisatoriska relationer, i politisk och militär aktivitet, och upprättandet av kaderskolan, som följer ett militärt, pedagogiskt, politiskt och kulturellt program på högsta nivå. Det senare är det första i sitt slag, värdigt att ge politiska kämpar den utbildning som krävs för att kunna utföra revolutionära uppgifter.

Allt detta förblev dock okänt för majoriteten av dem som följde händelserna, mot bakgrund av den oöverträffade medieoffensiven mot Folkfronten. Bland dem som jämbördigt deltog i denna attack fanns arabiska regimer: vänster och höger; organisationer inom motståndsrörelsen: vänster, höger och mitten; och internationella partiförbund: liberaler, marxister och trotskister!

Mitt i allt detta pågick en extraordinär process av omringning och belägring, i sådan utsträckning att när det amerikanska flygplanet kapades [i augusti 1969]⁴ räckte det med ett tips till tidningen *al-Ahram* för att den skulle tillskriva operationen till PLO! PFLP hade inga möjligheter att svara på denna motattack. För det första därför att dess uppdrag som revolutionär organisation är så oerhört omfattande i organisatoriskt, politiskt och militärt hänseende att all uppmärksamhet som ägnas åt icke-uppdrag är ett rent slöseri som inte gynnar någon. För det andra eftersom organisationen alltid har ansett bildandet av en palestinsk nationell befrielsefront som en brådskande uppgift som revolutionens öde hänger på, medan [den anser] att gräl, utbyte av anklagelser och en spänd atmosfär endast är hinder för en sådan utveckling.

En enda blick på arten av mediernas motattack mot Folkfronten räcker för att visa hur sällsynt det är att hitta en anklagelse som inte har riktats mot den: höger, fascistisk, subversivt destruktiv, ”stjäl revolutionärernas ansträngningar”, ultravänster, regionalistisk, arabistisk, anarko-marxistisk, nationalchauvinistisk, reaktionär och ateistisk. Från Rabat till Kuwait upprepas samma anklagelser. Samtidigt är PFLP:s tidning [*al-Hadaf*] förbjuden i Syrien, Saudiarabien, Egypten, Algeriet, Marocko, Tunisien och ibland även i Jordanien, medan dess verksamhet – med undantag för Aden, Amman och Bagdad – bestraffas, förbjuds och censureras. Dess medlemmar har utan undantag fängslats i alla arabiska huvudstäder. Det är dock enbart PFLP som står bakom motståndets största segrar (Gaza), har mer än 500 krigare i fiendens fångelser och har förlorat flest militärledare. PFLP är den palestinska kraft som är mest kapabel att slå till inifrån [det historiska Palestina]. Framför allt är det den enda palestinska organisation som har en tydligt uttalad strategi och är fast besluten att genomföra den.

Av alla dessa skäl förkastar den arabiska och palestinska högern Folkfronten och arbetar för att belägra och isolera den. På samma sätt ägnar den ”infantila vänstern” nästan all sin tid åt att förvränga dess rykte och sprida rykten och anklagelser mot den. Mitt i allt detta fortsätter Folkfronten sin väg och blir alltmer medveten inte bara om de krafter som den står inför, utan också om den kris som drabbat den palestinska och arabiska

⁴ Den 29 augusti 1969 ledde PFLP-aktivisterna Leila Khaled och Salim Issawi kapningen av ett flygplan från US Trans World Airlines, som de gick ombord på i Rom och omdirigerade från Tel Aviv till Damaskus. Ingen dödades.

nationalistiska rörelsen. Därför har den förbundit sig att arbeta för den första och mest brådskande uppgiften, nämligen att övervinna detta dödläge för att kunna möta de enorma krafter som mobiliseras mot den palestinska motståndsrörelsen. Den är övertygad om att en sådan konfrontation, som en plikt, endast kan äga rum genom en palestinsk nationell front, kopplad till en arabisk nationell front. Att förlora sig i polemik är därför en förvrängning av den revolutionära trenden, som mer än någonsin kräver ihärdigt arbete som ett minimum av ansvar gentemot kampen.

Detta är utan tvekan en snabb introduktion till ämnet, men utan den skulle denna diskussion inte kunna tjäna sitt väsentliga syfte.

2

Det har blivit vanligt att alla diskussioner om motståndsrörelsen i dess nuvarande skede hamnar i en fälla: vi talar här inte om fällor som gillrats av en emotionell eller sekteristisk inställning, eller av en inställning som sätter medias krav före ett kritiskt förhållningssätt, eller som frivilligt eller ofrivilligt begränsar sig till taktiska detaljer. Vi menar snarare de farligare fällorna som är förknippade med att bedöma motståndsrörelsen genom det kritiska förhållningssättet i sig.

Denna [kritiska] metod faller rutinmässigt in i ”eklekticism”, men också i rigid dogmatism och, framför allt, utnyttjar den sitt engagemang för den vetenskapliga metoden och den objektiva grunden för vetenskaplig kritik, som utgör en oskiljaktig del av det revolutionära arbetet som helhet, om revolutionen är – och det är den – tvungen att tolka världen och förändra den samtidigt.

Motståndets verklighet är som alla andra rörelser, i själva verket bestående av många olika delar som är sammanlänkade genom dialektiska och kontinuerliga trådar. Det råder ingen tvekan om att det är en ödesdiger, kritisk synd att tysta en del av denna verklighet. Det innebär bara att man omedelbart upprepar en rad misstag: att man godtyckligt skiljer denna del från ett oändligt antal andra, för att sedan tvinga den till tystnad och studera, kritisera eller bedöma den isolerat från det dialektiska förhållandet mellan handling och kunskap.

Ur detta perspektiv ser vi hur en mängd kritiska artiklar har dykt upp under den senaste tiden, som utvärderar det palestinska motståndet enbart utifrån dess väpnade aktioner. Samtidigt har andra texter analyserat motståndet genom rent doktrinära analogier, vilket har förvandlat frågan till en hög av formler och litteratur. Det är sådana diametralt motsatta analyser som isolerar det palestinska motståndet, precis som kemoterapi isolerar en levande cell i ett laboratorium.

Varje kritisk syn på motståndet i dess nuvarande skede kräver uppenbarligen en medvetenhet om helheten av de parter som ingår i denna dynamiska relation, i deras relation till frågan som helhet. Den förutsätter en syn på den verklighet som detta motstånd står inför ur perspektivet av dess ömsesidiga relationer, dess rörelse, förändring

och utveckling. Den dialektiska metoden är till sitt väsen både kritisk och revolutionär, som Marx säger⁵, och utan tvekan kontinuerlig. Den kritiska processen är alltså bara en del av en helhet vars ömsesidiga, spända eller motsägelsefulla relationer utgör historiens kontinuerliga rörelse.

Det grundläggande felet börjar med separationen av teori och praktik och upprättandet av barriärer mellan de båda, eftersom detta leder till doktrinär stagnation å ena sidan och å andra sidan till en mekanistisk förståelse av historien och i praktiken empiristiska försök att förändra den.

Denna korta inledning var nödvändig för att skissera ett kritiskt tillvägagångssätt: det råder ingen tvekan om att en kritisk metod som inte tillåter praktiken att korrigera teorin, och därmed berika den och göra det möjligt för den att påverka verkligheten, måste förkastas. Vi måste därför från början identifiera de viktigaste dragen i frågan; det är de polariteter vars sammanlänkade relationer utgör den underliggande grunden och den verkliga essensen i den aktuella revolutionära processen, och vars artificiella separation endast leder till anarki.

Först kommer därför frågan om det politiska tänkandet i det palestinska motståndet. För det andra frågan om praktiken, där den militära praktiken är mest uppenbar. Men det som ger dessa två frågor deras djup och effektivitet är den tredje frågan, som fokuserar på organisationsfrågan.

Mao Zedong sammanfattar denna triangelfråga på följande sätt:

Om det är vår uppgift att gå över en flod, kan vi inte gå över den utan en bro eller en båt. Utan att problemet om bron eller båten löses, är det fåfängt att tala om att gå över floden. Utan att problemet om metoden löses, är det meningslöst att tala om uppgiften.⁶

Vi står därför inför ett trefaldigt problem: teori, praktik och metod, som i huvudsak består av organisationsfrågan. Detta innebär att all kritisk undersökning av motståndsrörelsen inte kan fransäga sig någon av dessa tre polariteter eller isolera någon av dem och göra den till det enda måttet på vad som händer. Om så sker kommer felen att bli omedelbara och ödesdigra.

Det är inte längre acceptabelt eller meningsfullt att "revolutionär handling" endast är en experimentell praktik som utkämpas utan det politiska tänkandets vapen. På samma sätt

⁵ Ghassan parafraserar Marx "Efterskrift till andra upplagan av *Kapitalet*", skrivet i januari 1873, där den dialektiska metoden beskrivs som "till sitt väsen är kritisk och revolutionär". Marx avslutar: "Det kapitalistiska samhällets motsägelsefyllda utveckling gör sig för den praktiske borgaren påtagligast kännbar genom växlingarna i det periodiska kretslopp, som den moderna industrin genomlöper, med dess kulmen - den allmänna krisen."
Karl Marx, *Kapitalet: Kritik av den politiska ekonomin. Första boken. Kapitalets produktionsprocess*. (Lund: Arkiv förlag, 2013 [1867]), s. 7.

⁶ Mao Zedong, "Sörj för massornas välfärd, ägna uppmärksamhet åt arbetsmetoderna" (27 januari 1934), *Valda verk, band I*, (Stockholm: Oktoberförlaget, 1966). Den citerade texten finns också i *Citat ur ordförande Mao Tsetungs verk*.

leder politiskt tänkande eller teori utan praktisk tillämpning oftast till en ond cirkel av tomt prat. Avståndet mellan teori och praktik kan dock inte överbryggas mekaniskt. Förhållandet mellan politiskt tänkande och praktik, mellan teori och tillämpning, väcker en tredje fråga av lika stor betydelse, nämligen organisationsfrågan.

Om "organisationen är formen för förmedlingen mellan teori och praktik"⁷, kan de politiska frågor som härrör från den teoretiska synvinkeln och praxisen inte mekaniskt skiljas från organisatoriska frågor, som Lenin säger. Och det råder ingen tvekan om att det omvända också är sant, eftersom organisation inte bara består av tekniska frågor, utan utgör en del av det växande dialektiska förhållandet mellan teori och praktik: när organisationen inte föds ur revolutionär teori resulterar detta i en konspiratorisk formel, och när denna teori inte förmedlas genom praktisk tillämpning resulterar detta i en isolerad sekt.

Det är den politiska ideologin som avgör organisationens form och uppgifter (relationerna mellan medlemmarna och deras relationer till massorna, relationen mellan ledningen och basen, organ som uppstår ur organisationen och deras relationer, uppgifter etc.). Och det är organisationen som är kapabel att genomföra korrigerings- och förädlingsprocesser i den revolutionära processen, genom sin kontinuerliga förmåga att mäta praktiken mot teorin. Ur detta perspektiv är [organisationen] den bästa garantin för att förhindra spridningen av sjukdomar som har blivit uppenbara när man konfronterats med revolutionära erfarenheter genom historien (personkulturer, äventyrism, militarism, vänsterbarnslighet, opportunism, individualism, byråkratism etc.).

Teori leder till planlöshet om den inte är kopplad till revolutionär praktik. På samma sätt blir den operativa praktiken riktninglös om den revolutionära teorin inte visar vägen⁸; detta är den formulering som Stalin tycks ha använt för att tolka Lenins berömda mening: "Utan en revolutionär teori kan det inte heller finnas någon revolutionär rörelse."⁹ Men dessa ord är ingen magisk formel, för "marxismen framhåller teorins betydelse endast och just därför att den är vägledning till handling."¹⁰ Den viktigaste faktorn i denna ekvation är organisationen.

⁷ Georg Lukács, *Historia och klassmedvetande* (Stockholm: Bo Cavefors Bokförlag, 1968 [1923]), s. 384. Ghassans källa var en arabisk pamflett bestående av Lukács sista kapitel, "Metodologiska aspekter på organisationsfrågan", översatt av den syriske *adiben* George Tarabishi: György Lukács, *Fi al-Nitham al-Thawri* [Om den revolutionära organisationen] (Beirut: Dar al-Talia'), 1969.

⁸ J.V. Stalin, "Om leninismens grunder", *Leninismens problem* (Moskva: Förlaget för litteratur på främmande språk, 1954 [1924]), s. 26.

⁹ I *Vad bör göras?* tillade Lenin att "denna tanke kan inte nog starkt understrykas i en tid, då modet förkunnelsen av opportunismen går hand i hand med entusiasmen för de snävaste former av praktisk verksamhet" (Göteborg: Proletärkultur, 2004 [1902]), s. 62. En kritik av opportunismen innebar för Ghassan att noggrant granska andra palestinska och arabiska strömningar som kallade sig socialistiska, revolutionära och marxistiska, och mycket av denna kritik riktades indirekt mot DFLP och andra faktitioner som hade splittrats från PFLP.

¹⁰ Mao Zedong, "Om praktiken" (juli 1937), *Valda verk, band I*.

Denna betoning på organisationsfrågan beror i själva verket på den bristande uppmärksamhet som denna fråga har fått i den arabiska politiken under det senaste halvsekle och på de förödande konsekvenserna av denna bristande uppmärksamhet. Därför måste varje utvärderingsprocess som syftar till att undersöka den palestinska motståndsrörelsens tidigare erfarenheter vara utrustad med en metod, annars blir den bara subjektiva åsikter och känslor som i varierande grad påverkas av emotionella reaktioner på detaljer och som slår vilt omkring sig mot den komplexa helhet som omger den aktuella situationen.

Det finns de som nu betraktar kommandoaktioner som rent militära handlingar och attackerar eller applåderar dem på denna grund. Det finns andra som ser detta stadium som enbart en möjlighet att skynda sig att bygga upp teoretiska positioner eller att fördjupa sig i politisk teoribildning. Och det finns utan tvekan de som tar både praktik och teori som grund för sina bedömningar. Allt detta är dock otillräckligt och leder utan tvekan till en rubbing av den nödvändiga kritiska processens balans. Denna process, hur djärv den än må vara, kan leda till motsatta resultat när dess fokus ligger på en enskild del av bilden och överskuggar de övriga sammanhängande delarna. När det gäller det stadium som den palestinska motståndsrörelsen befinner sig i just nu är det den ansvarsfulla, kritiska blicken som måste ta itu med en rad väsentliga frågor utifrån deras dialektiska natur. Det råder ingen tvekan om att processen av "separering" kommer att leda till felaktiga bedömningar av vad som sker: genom att bedöma det palestinska motståndet enbart utifrån militära kommunkéer, eller enbart utifrån teoretiska politiska ståndpunkter, eller enbart utifrån organisationsformen. Resultatet [av denna separering] blir att massorna luras och att man bedrar sig själv. Medvetna om de dialektiska relationerna måste detta tredelade problem undersökas som en helhet.

Man måste erkänna att ett sådant arbete är svårt och att svårigheterna i första hand beror på den organiska sammansättningen av de tre ämnena: teori, praktik och organisation. Det är dock uppenbart att undersökningen kräver en separat betraktelse av vart och ett av dessa ämnen, så länge den oundvikliga överlappningen mellan dem tillåts nå sin fulla omfattning.

Politiskt tänkande i motståndsrörelsen

Lenins uttalande att "utan en revolutionär teori kan det inte heller finnas någon revolutionär rörelse" är inte längre föremål för diskussion eller debatt. Men därmed är inte saken avgjord, och detta slagord blir inte heller någon magisk formel. Det kan snarare utgöra utgångspunkten för en mer komplex fråga. I detta avseende förklarar Kinas kommunistiska parti:

Marxismen-leninismen är inte en dogm utan en vägledning till handling. Den kräver att vi i vår strävan att bygga socialism och kommunism utgår från verkligheten, tillämpar dess

principer på ett flexibelt och kreativt sätt för att lösa olika problem som uppstår i den faktiska kampen, och låter dess teorier fortsätta att utvecklas.¹¹

Mao Zedong själv drog, som vi redan nämnt, slutsatsen att marxismens betoning på nödvändigheten och betydelsen av teorin helt och hållet beror på dess förmåga att vägleda handlingen. Det var också Mao Zedong som beskrev försöken att direkt överföra sovjetiska modeller till den kinesiska revolutionen som att "skära av fötterna för att passa skorna",¹² vilket utan tvekan visar att lojalitet mot den revolutionära teorin är en fråga om kreativitet, eller om att hantera den objektiva verkligheten genom den dialektiska process där handling och teori utbyter sin gemensamma rikedom. Det var kanske Lenin som lade störst vikt vid denna punkt.

I den palestinska frågan finns det motstånd mot ämnet från två håll. Å ena sidan finns en tendens som motsätter sig den revolutionära teorins nödvändighet och betydelse i revolutionen, och å andra sidan en tendens som driver på för att anpassa den till en färdig marxism. Det är värdefullt att notera konsekvenserna av dessa två motstridiga tendenser: den första förnekar betydelsen av revolutionär teori i revolutionen och tenderar i allt högre grad att försöka visa sin betydelse genom handling, i ett försök att ge den högsta, om inte ensam, prioritet. Dess existens fick i första hand en militär karaktär, medan den andra tendensen fördjupade sig i "teoretiserande" – i vänsterns namn – på bekostnad av den faktiska revolutionära praktiken, och ibland i motsats till denna, och grundade sitt existensberättigande på att plagiera formler, konventioner och ståndpunkter från den marxist-leninistiska vänsterns litteratur. Varför finns det då denna upprepade betoning, som återges av lärare i revolutionär strategi, på nödvändigheten av revolutionär teori och, i synnerhet, dess grundläggande roll som vägledning för handling? Revolutionen, även i sina vardagliga detaljer, kan inte gå framåt om den inte är utrustad med en strategisk horisont.

¹¹ Det är oklart om Ghassan hade tillgång till den engelska eller arabiska översättningen av detta dokument. Den engelska rapporten som publicerades i Kina innehåller vissa skillnader (och har ett annat datum) jämfört med den som Ghassan hänvisar till:

"Marxismen-leninismen är inte en dogm utan en vägledning till handling. Den kräver att vi i vår strävan att bygga socialism och kommunism utgår från verkligheten, tillämpar marxismen-leninismens principer på ett flexibelt och kreativt sätt för att lösa olika problem som uppstår i den faktiska kampen och därmed kontinuerligt utvecklar marxismen-leninismens teori."

The Constitution of the Communist Party of China, antagen vid KKP:s 8:e nationella kongress den 26 september 1956, i Albert P. Blaustein (red.) *Fundamental Legal Documents of Communist China* (New Jersey: Rothman and Co., 1962), s. 55.

En liknande fras användes tidigare av Lenin, tillskriven Marx och Engels av kamraten och hustrun Nadezjda Krupskaja: "Vår lära är inte en dogm utan en vägledning till handling. N.K. Krupskaja, *On Education* (Moskva: Foreign Languages Publishing House, 1957), s. 66.

¹² "De säger, att det räcker med att enbart studera erfarenheterna från det revolutionära kriget i Ryssland, eller, för att uttrycka saken mera konkret, att det räcker med att enbart följa de lagar enligt vilka inbördeskriget i Sovjetunionen leddes och de militärhandböcker som utgivits av sovjetiska militära organisationer. De inser inte att dessa lagar och handböcker innehåller det som är särskilt kännetecknande för inbördeskriget och Röda armén i Sovjetunionen och att vi, om vi kopierar och tillämpar dessa utan att medge några förändringar, återigen kommer att 'skära till foten för att den ska passa skon' och lida nederlag." Mao Zedong, "Strategiska problem i Kinas revolutionära krig", december 1936, i *Valda verk*, band 1.

Det väsentliga värdet i taktisk dynamik – politisk och militär – är i slutändan att tjäna denna strategiska horisont.

Det är välkänt, även militärt, att taktiska mål framstår som avlägsna från slutgiltiga politiska mål. Ändå verkar det svårt, om inte omöjligt, att skilja politiska mål från en strategisk vision. Om vi är övertygade om att taktiken endast utgör en del av en ständigt framåtskridande dialektisk process, är det omöjligt att denna taktik inte blir ett brett strategiskt ramverk.

För en förståelse av helheten underlättar hanteringen av delarna, och delarna är underordnade helheten. Uppfattningen att en strategisk seger enbart avgörs av taktiska framgångar är felaktig, eftersom den bortser från att seger eller nederlag i ett krig först och främst är en fråga om huruvida situationen som helhet och dess olika stadier tas i beaktande på ett korrekt sätt.¹³

Detta klargör att krig (vanligtvis definierat som politik i sin våldsamma form) i första hand representerar en strategisk vision och, precis som visionen själv, endast kan förmedlas genom revolutionär teori. Revolutionens olika stadier, från dess begynnelse till dess slut, är därför av naturen – liksom allt annat i vår värld – föremål för en ständig dialektisk rörelse och styrs i första hand av de beslut som fattas av mänskligheten, som är ansvarig för sin egen framtid. I vår tid är sådana beslut inte längre föremål för empirism eller dogmatism. Således saknar det palestinska motståndet i sitt nuvarande skede – i den ena eller andra organisationen, i större eller mindre utsträckning – en strategisk horisont som tar hänsyn till två extremt viktiga dimensioner: den nationella dimensionen och klassdimensionen.

Det finns ingen motsättning i att betona vikten av dessa två dimensioner tillsammans på samma plan, som de plagierande hantverkarna kanske föreställer sig. Att diskutera den nationella befrielsens dimension är inte en chauvinistisk diskurs eller en diskurs om borgarklassens sökande efter en ram för att rättfärdiga sin makt och kontroll över produktionsförhållandena. Diskursen handlar snarare om de gemensamma historiska särdragen och det gemensamma ödet hos de arabiska arbetande klasserna, som har ett primärt intresse av kampen för befrielse och av att beseгра sin trefaldiga fiende: Israel, imperialismen och reaktionen. Diskussionen om deras unika kamp är inte bara en objektiv verklighet som påtvingas dem genom deras tillhörighet till en nation, utan också en verklighet som bestäms av kampen själv.

Tillsammans representerar dessa dimensioner av revolutionen, nationen och klassen, det grundläggande djupet i den framtida palestinska kampen, men de förblir dolda, trots den palestinska väpnade kampens långa livslängd hittills. På nationell nivå beror problemet till stor del på förlusten av den klasshorisont som behövs för att analysera och urskilja objektiva förhållanden. Denna brist har lett till att vissa faktitioner har hamnat i en regional fälla. Man kan kortfattat se på frågan på följande sätt: de objektiva förhållandena och

¹³ Ibid.

utvecklingen av dessa har lett till ett språng framåt för den palestinska nationella rörelsen, i allmänhet före dem som de arabistiska krafterna har visat sig kapabla till. Men om den arabnationalistiska rörelsen bär en del av ansvaret [för detta tillstånd] innebär det att man, om man lägger skulden på den till den grad att man alienerar den, inte förstår verklighetens natur och dess utveckling: att de småborgerliga arabiska regimerna visade sig oförmögna att skapa förutsättningar för dessa arabnationalistiska rörelser att mogna eller att skapa en atmosfär som var praktiskt gynnsam för andra krafters tillväxt, eftersom majoriteten av dessa regimer inte bara var småborgerliga, utan också, dessutom – genom sin uppkomst och sitt agerande – hade militära och polisliknande drag. Deras begränsade uppfattning om partipolitik och organisatorisk verksamhet (inklusive den organisatoriska verksamhet som de försökte bygga upp för att tjäna sina egna syften) försvagade de arabiska patriotiska partierna och lämnade dem till sin öde när kampen nådde ett mer avancerat stadium, med deras formationer ansträngda, skakade och utmattade i extrem grad, både ideologiskt och organisatoriskt.

De småborgerliga regimerna blev utan tvekan överraskade av nederlaget [i juni 1967] innan de hann fullgöra sin roll. Detta nederlag störtade deras impotenta och otillräckliga program, för att inte tala om hur det fullständigt och obarmhärtigt avslöjade det. Men förekomsten av mer reaktionära arabiska borgerliga regimer, som var djupare rotade i klan-, feodala eller monopolistiska strukturer än de småborgerliga regimerna, framtvängde i praktiken de senares fall, eftersom deras tidigare och senare program inte motsvarade omfattningen och snabbheten av deras nederlag. Ändå har åtminstone några av dem fortfarande en folklig lojalitet – i stor skala – och kämpar med motståndsrörelsen om denna lojalitet.

Denna suddiga bild av verkligheten, som nederlaget har skapat, har inte bara gjort det möjligt för de småborgerliga regimerna att fortsätta försvaga den lokala nationella rörelsen, förstöra den och blockera dess väg med olika förevändningar. Den har också lett till att revolutionens strategiska horisont har fördunklats bland vissa palestinska motståndsgrupper, som ibland har skyllt på "araberna" (utan att specificera) för misslyckandet med att befria Palestina. Andra gånger har de ingått motsägelsefulla avtal med dessa "araber" (denna gång i betydelsen regimerna), utan att se att detta innebär ett avtal med dem som misslyckats med att befria och som fortfarande använder de mest kraftfulla förtrycksmedlen mot skapandet av en miljö som gynnar tillväxten och mognaden av en folklig revolutionär kraft, som är motståndsrörelsens enda naturliga allierade.

Realistiskt sett uppstår två väsentliga och sammanhängande frågor i detta sammanhang: kan det palestinska folket ensamt (eller måste det ensamt) befria Palestina? Och om svaret är nej, med vem måste då den palestinska revolutionen föras och mot vem? De två frågorna väcker omedelbart en strategisk fråga, där de militära och politiska linjerna tycks smälta samman fullständigt. Vikten och nödvändigheten av revolutionär teori kan inte underskattas, eftersom dessa två frågor inte nödvändigtvis leder till en definition av den nationella horisonten, utan också kräver att en rad viktiga frågor löses, varav de viktigaste

kanske omfattar identifiering av fienden och identifiering av vänner, identifiering av medlen för den långvariga revolutionen i sig, frågan om att fastställa metoden för befrielse eller att identifiera förtrupperorganisationen, dess uppgifter och relationer etc. Det finns många frågor som inte kan lösas utan vägledning av teoretiskt arbete, som interagerar med pågående revolutionära praktiker och leder till en utforskning av kampens klasshorisont.

Det vore ett allvarligt misstag att mekaniskt placera dessa två frågor inom den politiska motståndsrörelsens ideologi och praktik. Det är snarare nödvändigt att i full utsträckning inse deras dialektiska överlappning, mot bakgrund av de objektiva förhållanden som omger den palestinska frågan. Historiskt, realistiskt och med tanke på framtiden verkar den nationella horisonten vara nödvändig och oundviklig, och om omfattningen av detta faktum återspeglas i den palestinska motståndsrörelsens intellektuella, organisatoriska och militära position, är den nationella horisonten för denna kamp ett uttryck för denna verklighet. Allt detta gör att varje strategisk eftergift i klasskampen "omedelbart kan återspeglas som en eftergift i den nationella kampen".¹⁴ Om "klasskapitulationspolitiken är i verkligheten den nationella kapitulationspolitikens reservstyrka i det ... nationella revolutionära kriget",¹⁵ följer det att "för att kampen mot den nationella kapitulationspolitiken ska bli en stark och mäktig kamp måste den motsätta sig tendensen till klasskapitulationspolitik".¹⁶

Om detta uttalande var korrekt för Kina under kriget mot Japan, är det ännu mer sant i jämförelse med den nuvarande arabiska verkligheten, där imperialismen och dess agenter i [arabiska] regimer utnyttjar massornas instinkter för nationell och klassmässig befrielse i lika stor utsträckning. Och om Maos tes i Kina var att klasskapitulationspolitiken representerar reservkraften för tendensen till nationell kapitulationspolitik, då är den nationella kapitulationen i arabvärlden – det vill säga konsolideringen av den feodala och kompradorborgarklassens herravälde, som är kopplat till kolonialismen eller imperialismen och drar nytta av fragmenteringen och regionalismen, som splittrar de arabiska arbetande massornas enade kamp på olika arenor – är i sin tur en reserv som tjänar till att förstärka tendensen till klasskapitulation.

¹⁴ Mao Zedong, "Kinas kommunistiska partis roll i det nationella kriget", *Valda verk, band II* (Stockholm: Oktoberförlaget, 1970).

¹⁵ Mao Zedong, "Läget och uppgifterna i försvarskriget efter Shanghais och Taiyuans fall", *Valda verk, band II*.

Mao tillägger: "Samma sak gäller förhållandet mellan klasskampen och den nationella kampen ... Vi förnekar inte klasskampen, vi anpassar den."

¹⁶ Här översätts den arabiska versionen av texten som citeras av Ghassan (Mao Zedong, *al-Mu'allifat al-Mukhtara, al-Majallad al-Thani* (Peking: Foreign Languages Press, 1969), s. 93). Samma avsnitt i den svenska versionen lyder: "Vi måste bekämpa denna tendens inom kommunistiska partiet och proletariatet och utvidga kampen till alla områden i vårt arbete för att ge kraft åt kampen mot den nationella kapitulationspolitiken och uppnå den kinesiska nationens befrielse och de arbetande massornas frigörelse." (Mao Zedong, "Läget och uppgifterna i försvarskriget efter Shanghais och Taiyuans fall", *Valda verk, band II*).

Allt detta väcker en fråga som ännu inte har lösts av den palestinska motståndsrörelsen, nämligen om den revolutionära palestinska *intifadan* är porten till den arabiska revolutionen, eller om det rentav är nödvändigt för den palestinska befrielsekampen att bli denna revolutionära arabiska port. I verkligheten kommer svaret på denna fråga att avgöras genom handling, eftersom ett sådant antagande inte kan förverkligas godtyckligt eller av en slump, och det krävs kontinuerliga kritiska perspektiv för att hitta den mest effektiva formeln. Det är sant att det palestinska väpnade motståndet utgör ett dagligt exempel för de arabiska massorna och att det på detta område ofta bedriver agitation. Men det är fel att tro att detta slags ”dagliga exempel” utgör ett fullständigt mål i sig, för det går inte att komma ifrån att erfarenheten i sig når en punkt där kravet på en lösning blir alltmer angeläget. Och kanske beror denna lösning på förmågan att ta sig ur – eller inte ta sig ur – dödläget.

Vilket dödläge?

Att inte se dödläget i motståndet under denna fas och fortsätta ignorera krisen – vare sig det beror på envishet eller på att man förlitar sig på ”medielösningar” – bör betraktas som icke-revolutionärt. Vi är övertygade om att detta dödläge nu utgör, och i allt högre grad kommer att utgöra, den historiska punkt där revolutionen måste lösa frågan med ett vetenskapligt svar och med verkliga revolutionära lösningar. Den väpnade motståndsrörelsen fick sin kristalliserade form i efterdyningarna av junikriget [1967]. Det råder ingen tvekan om att ockupationen och chocken över det snabba nederlaget skapade en slags frisk fläkt i den kvävande atmosfär som rådde efter nederlaget inom det väpnade palestinska motståndet. Men med undantag för ockupationen var de objektiva förutsättningarna för revolutionen fortfarande omogna, och den revolutionära apparat som rusade fram för att utföra revolutionens uppgifter var både kvantitativt och kvalitativt oförmögen att utföra dem.

Många faktorer ledde utan tvekan till denna verklighet. Och om det är orättvist att lägga hela ansvaret på de arabiska och palestinska nationella rörelserna och deras mål och beteckna deras erfarenhet som ett impotent misslyckande, är det också orättvist att hålla de småborgerliga arabiska regimerna ensamma ansvariga för denna verklighet. Ansvaret på detta område är ömsesidigt och delas oundvikligen av alla parter. Att förneka detta faktum är i praktiken detsamma som att anklaga båda parter för att ha undvikit den process av korrigering som är den enda som kan avgöra framtidens horisont och kampmetoder. Ännu farligare är dock att de småborgerliga regimerna – som överraskades av nederlaget, vars impotenta program avbröts innan det fullbordades och som blev fullständigt avslöjade inför våra massor – upptäckte att de kunde utnyttja sitt stöd för den väpnade motståndsrörelsen åtminstone som ett ”fikonlöv” i en oväntad form av självförsvar. Vi har nämnt att förekomsten av reaktionära arabiska regimer som spelar rollen av imperialismens direkta agenter var en av orsakerna till att de besegrade småborgerliga nationella regimerna inte störtades i praktiken, eftersom de trots förlusten fortfarande kunde representera något som lockade massornas spontana lojalitet. Detta

ledde till att de skyndade sig att lägga beslag på mer av denna lojalitet genom att tävla om att stödja *fida'iyyinernas* handlingar.

Drivna av taktiska incitament tog denna tävlan först formen av högljudda protester, överdrifter och upphaussning. Det palestinska motståndet saknade ett folkligt, starkt, förtruppsparti, vilket ledde till att det inte kunde dra nytta av den svajande stämningen som omgav det och som ett resultat uppstod en stor brist i bilden av det. Å ena sidan växer det palestinska motståndet fram i en miljö där de objektiva förutsättningarna för revolution ännu inte har mognat till den nivå som dess paroller kräver, och därför är revolutionens verktyg inte tillämpliga på den nivå som de uppgifter det har åtagit sig kräver. Å andra sidan är den omgiven av en bred och lös ram av lojalitet bland massorna som den ännu inte kan mobilisera och organisera. Utan tvekan har de arabnationalistiska partiernas impotens och brister, och den jordbävning som drabbade dem i juni (då de redan var ansträngda av bördorna från militära, reaktionära och polisregimer, utöver sina egna sjukdomar), bidragit till en kaotisk situation både för palestinierna och araberna. Inget av detta kunde dock hindra den första revolutionära impulsen från att uppstå, som mobiliserades av motståndsrörelsens begränsade ramar vid den tiden och modigt gick vidare till slagfältet. Denna våg kunde utöva magi över de arabiska massorna överallt. Men sådan magi och dess mirakel är fortfarande beroende av revolutionens förmåga att organisera och mobilisera den enligt en strategi för revolutionärt vaktarskap.

Denna första revolutionära impuls nådde sin höjdpunkt i slaget vid al-Karameh i mars 1968, ett slag som gav ett fantastiskt exempel på hur en liten styrka, utan moderna vapen, genom att slå tillbaka kunde konfrontera och skada en stor styrka, vilket i hög grad tänkte elden hos de arabiska och palestinska massorna. Men denna strid ledde också till andra resultat på fiendens front: å ena sidan gjorde den Israel uppmärksam på det här fenomenets styrka, som man i början hade underskattat, och å andra sidan gjorde den de arabiska länderna – på olika nivåer – uppmärksamma på den fara som en sådan växande styrka skulle utgöra om den kunde fortsätta att expandera. Ett resultat av detta var att Israel utvecklade en politisk och militär strategi för att möta den palestinska väpnade kampen, medan de arabiska länderna – var och en efter sina behov – utvecklade planer för att skydda sina egna "säkerhetsgränser". Arkitekterna bakom Israels strategi beslutade att "samexistera" med motståndet genom att gradvis driva det österut, så att det skulle koncentreras till östra stranden av Jordanfloden, och genom att arbeta, ibland med våld och ibland med mutor, för att "neutralisera" Västbanken så mycket som möjligt. På så sätt skulle den utgöra – även om den fungerade som en mindre operationsplats – en mänsklig barriär mellan de israeliska styrkorna som stred mot motståndet på flodens västra strand och det geografiska område som var mest utsatt för chocker, där den tätaste israeliska befolkningen var belägen, i det ockuperade Palestina. I detta har Israel varit relativt framgångsrikt (med undantag för det totala misslyckandet i Gaza) och fått stöd av en militär- och säkerhetsapparat, en modern och tekniskt mer avancerad befolkning och ett krigstränat samhälle. Men det har också gynnats av den nästan totala avsaknaden av

mobiliserad, organiserad, kultiverad och tränad nationell och progressiv verksamhet [bland palestinierna] på Västbanken under åren före ockupationen 1967.

Under månaderna efter slaget vid al-Karameh nådde [palestinska] medier kopplade till gerillaverksamheten en nivå som Sydvietnams befrielsefronts medier ännu inte har uppnått. Detta ledde till en växande klyfta mellan de uppgifter som denna media tilldelades av den nybildade motståndsrörelsen och den verkliga förmågan och mognaden hos en rörelse och en revolutionär apparat som styrdes av objektiva förhållanden. Förra vintern fullbordade israelerna militärt det de hade påbörjat under månaderna efter slaget vid al-Karameh. De installerade en sofistikerad barriär på västra stranden av floden i ett försök att mobilisera all teknisk kolonial expertis för att förhindra gerillagrupper från att ta sig till västra stranden av floden. Jämfört med den nivå som nåddes under den första revolutionära vågen, som nådde sin höjdpunkt efter slaget vid Karameh, genomgår kommandoaktionerna nu en period av relativ stagnation. Denna stagnation beror inte bara på de militära förhållandena, utan främst på att de palestinska och arabiska medierna, som hade för avsikt – trodde vi – att mobilisera de arabiska massorna, återigen bedövade dem och på olika nivåer följde samma felaktiga vägar som de [arabiska] regimerna före juni. Denna väg leder till att man betraktar massornas entusiasm från åskådarnas perspektiv, som ett alternativ till att kämpa tillsammans med dem, i deras främsta led och mitt ibland dem, och som innebär att man avstår från att fördubbla ansträngningarna för att mobilisera, utbilda och organisera dem.

Perioder av stagnation som följer i spåren av en avtagande revolutionär våg betraktas som ett naturligt fenomen, som de flesta revolutioner i världen genomgår, och utgör inte nödvändigtvis ett farligt tecken. Det är utan tvekan en period då revolutionen står inför många faktorer som styr hela dess öde, beroende på vilken metod som väljs för att bemöta sådana fenomen.

Möter vi en sådan period genom att ignorera den?

Eller väljer vi ett mediekanal genom vilken vi uttrycker den?

Eller fortsätter vi envist utan att modifiera strategin och taktiken för våra handlingar?

Vad är det som bringar denna fas till ett slut, som gör att motståndet kan inleda sin andra våg och som för det från en fas till nästa? Denna fas tycks anta en främst militär form, men dess orsaker och resultat är utan tvekan politiska. Det är just på ett praktiskt och konkret plan som den militära frågan, isolerad från det politiska tänkandet, framträder som en prick som svävar i luften och det okända. Det är just här som den revolutionära teorin kommer till sin rätt, där det blir uppenbart och helt korrekt att säga att den revolutionära teorin inte är en sluten doktrin, utan en tolkande vägledning till handling, och därmed blir kapabel till förändring.

Som den historiska revolutionära erfarenheten visar, brukar revolutioner som genomgår perioder av stagnation uppleva en extraordinär utveckling av anmärkningsvärda fenomen. Detta beror på att om man fortsätter att ignorera detta stillastående tillstånd leder det

organiskt och oundvikligen till framväxten av "förklaringar", orsaker och "symptom". Denna period av stillastående vittnar då om en ökning av subjektiviteten på bekostnad av objektiviteten, framväxten av små, partiella problem i olika former, utbyte av anklagelser, uppkomsten av splittringar, dominansen av teorier, verbala formler och budgivningar, sidokonflikter, förändringar av personligheter i ledarskapet och så vidare. Det råder ingen tvekan om att sådana fenomen som kvarstår under en längre period utmattar och splittrar revolutionen, eller skapar en öppning för den lurande fienden, som inser att detta i praktiken är en öppen dörr för ett försök till slutlig likvidation, som den försöker genomföra mot revolutionen. Vägen ut är utan tvekan att gå vidare genom en nödvändig korrigeringsprocess, som sedan måste genomföras på lika villkor och dialektiskt, på politisk och organisatorisk nivå och samtidigt på den politiska och militära praktikens nivå, och att dela alla framsteg som uppnås på någon av dessa tre nivåer och återspegla dem i det organiska ömsesidiga beroendet mellan de tre frågorna.

Vi säger: att gå framåt, i betydelsen att levande förverkliga det fasta, dialektiska förhållandet mellan den nationella kampen och klasskampen, innebär samtidigt att om man ger upp det ena ger man också upp det andra. Detta utgör en strategisk nödvändighet som bör skapa en ram som rymmer tillräcklig taktisk flexibilitet. Här betyder uttrycket *nationell kamp* inte nödvändigheten av att föra den omedelbara kampen för arabisk enhet, precis som uttrycket *klasskamp* här inte nödvändigtvis betyder att föra omedelbar och blodig kamp mot de exploaterande klasserna, utan dessa två uttryck betyder utan tvekan anpassningen av den palestinska befrielsekampen i linje med dess öde, ödesbestämmelse och nödvändigheter.

Vi säger: att gå framåt innebär en verklig medvetenhet om dimensionerna av den aktuella konfrontationen – att möta det täta fiendelägre som har mobiliserats mitt i den väpnade palestinska motståndsrörelsens aktioner – med stöd av teknisk överlägsenhet, imperialismens kapacitet och reaktionära krafter, i kontrast till de miljontals arabiska massorna och den lamslagna arabiska kapaciteten som står och väntar. Vi säger: Att gå framåt innebär att verkligen vara medveten om det stadie som den palestinska motståndsrörelsen befinner sig i, ett stadie av outtröttligt arbete för att skapa ett revolutionärt klimat och få de objektiva förutsättningarna att mogna som ger revolutionen organ som kan fullfölja uppdrag av denna allvarliga karaktär, både kvantitativt och kvalitativt, och ersätta lösa propagandamedier med revolutionär utbildning och nationell medvetenhet, ersätta trångsynt sekterism med revolutionär organisering och ersätta klassiska och halvklassiska militära metoder med kolonner av organiserade, beväpnade och stridande massor.

Vägen ut ur det nuvarande dödläget kan endast hittas genom en objektiv bedömning av de särdrag som kännetecknar den fas som motståndet genomgår under denna period. Denna bedömning är en mycket viktig fråga ur strategisk och taktisk synvinkel, eftersom motståndet utan den inte kommer att kunna uppnå förmågan att förstå problemet, tolka det och sedan förändra det, än mindre i sin fulla utsträckning. Utan denna [utvärdering]

kommer motståndet inte att kunna utnyttja uppgifterna och metoderna i detta skede vid den specifika tidpunkten, utan istället låna uppgifterna, metoderna och taktikerna som utvecklats och tillämpats i ett tidigare skede.

Vi hörde till exempel i början av detta år mycket tal från företrädare för en motståndsanslagssorganisation om att inleda skedet med att rensa och befria det ockuperade landet och om dess förmodade förmåga att göra stora framsteg på kort tid. Liknande tal hade tidigare spridits om fasen med "stora operationer", medan relativt små organisationer, ur militär synvinkel, gick så långt att de utfärdade krigskommunikéer om stora strider där mer än fyrahundra soldater skickades ut över tiotals kilometer. Allt detta, och andra liknande exempel, får oss att ställa frågan hur vi ska karakterisera motståndsrörelsens nuvarande fas, det program som den genomför under denna fas och som den avser att driva vidare under den period som vi ännu inte har sett.

Objektiva bevis och summan av de subjektiva och objektiva förhållanden som nu omger motståndsrörelsen tyder på att det nuvarande stadiet i själva verket inte är något annat än en fortsättning på det stadium som kännetecknas av att förhållandena för revolutionen mognar och att det revolutionära organ som kan föra gerillakrig mobiliseras. All försummelse av detta väsentliga stadie kommer utan tvekan att återspeglas i en försämring av kommande stadier.

Denna översikt är viktig eftersom den kräver omedelbar reflektion över ett antal politiska, organisatoriska och militära frågor: det är otänkbart att den politiska praktiken, om det nuvarande stadiet i huvudsak är ett förberedande stadium, skulle bli emotionell och retorisk, och att den militära praktiken skulle styras av principen om taktisk överdrift, som enligt gerillakrigföringens lagar endast kan antas i ett avancerat stadium; det är otänkbart att detta skede är ett förberedande skede om inte frågan om motståndets organisering ges högsta prioritet; det är otänkbart att detta skede är ett förberedande skede utan att det blir en period för att definiera den strategiska politiska ramen, som en fråga om ställningen och betydelsen av om vi gör uppror eller inte, eller om vi segrar eller inte. Ingen av dessa politiska, organisatoriska och militära frågor kan lösas utan revolutionär teori, vägledad av revolutionär handling. Det har blivit vanligt att säga att det palestinska problemets särart gör det för omfattande för att rymmas inom ramen för en revolutionär teori, men sanningen är snarare den motsatta: det är just på grund av denna särart som behovet av en revolutionär teori är som mest akut, och på grund av den palestinska sakens komplexitet blir behovet av en vägledning för revolutionär handling mer angeläget än någonting annat.

Av den palestinska frågans särart följer att, eftersom en del av folket lever under kolonialism och den andra är rotlös från sitt land, blir den nationella dimensionen av kampen en central fråga. Och på grund av den palestinska frågans särart, där en del är bunden till imperialismen, medan den andra lider under kedjorna av exploaterande regimer som är mer eller mindre bundna till imperialismens hjul, blir klassdimensionen i kampen också en central fråga. Och på grund av den palestinska frågans särart, där en del befinner sig i förtruppen för den rika, tekniskt avancerade, exploaterande världen, medan

den andra delen är fastkedjad i den arabiska regionen av restriktioner som är ett resultat av underutveckling, blir folkets befrielsekamp också en avgörande fråga. Och på grund av den palestinska frågans särart, där en del lever under en rasistisk, fascistisk enhet som stöds av imperialistiska makter som förvandlar feodala, tribalistiska, reaktionära och marionettregimer i arabvärlden till medlare i den pågående plundringen av den arabiska revolutionen och de arabiska arbetarklasserna, blir kampen mot dessa regimer indirekt också en palestinsk front. Ingen av dessa strategiska frågor kan förbli hängande i luften medan striden rasar. Vad är striden om inte allt detta tillsammans? Vad är befrielse om den inte bygger på en strategisk vision som tar hänsyn till allt detta?

Det är just här som den revolutionära teorin har något att säga. Alla de särdrag och fenomen som är specifika för den palestinska frågan och dess komplexitet kräver en vetenskaplig konfrontation genom att man hittar ett svar på nivån av dess förgreningar. Detta är endast möjligt genom att koppla samman summan av dessa fenomen och deras specifika särdrag med en revolutionär logik, med en omfattande vision och med en vetenskaplig förklaring, så att förändring blir möjlig på denna tolkningsnivå.

Det organisatoriska problemet

Organisering i revolutionär verksamhet är inte en teknisk strukturprocess, utan snarare en återspeglings av en ideologisk ståndpunkt, utan vilken den kommer att sluta som en konspiratorisk snarare än revolutionär formel, som i bästa fall slutar i sektarism. Organisering är ett medel för att tillämpa teori, och det är den outhålliga båt eller bro som Mao Zedong talade om för att ta sig från beslutets strand till handlingens strand. När kampen av politiskt tänkande avgränsas som massornas kamp, är det därför ologiskt att organisationen inte är en massorganisation. När politiskt tänkande erkänner kampen som de fattiga, exploaterade klassernas kamp, är det ologiskt att organisationen är vävd av borgerligt tyg eller underkastar sig borgarklassens ledning. När politiskt tänkande accepterar det dialektiska förhållandet mellan tanke och handling, och att det inte finns någon abstrakt tanke som inte återspeglas i praktiken eller stärks av erfarenhet, blir det ologiskt för organisationen att inte placera frågan om demokrati i centrum för sin struktur. När politiskt tänkande ser att kampens fas och spänning kräver snabba och flexibla beslut, är det ologiskt att detta inte återspeglas i organisationen genom att man antar principen om demokratisk centralism.

När revolutionär teori erkänner att kunskap och praktik representerar två poler i en oavbruten dialektisk rörelse, som kontinuerligt utbyter sina vinster och kontinuerligt kräver tillägg, korrigeringar och modifieringar, kan organisationen inte bortse från principerna om kritik och självkritik som grund för sina relationer. När den revolutionära teorin erkänner att klasskapitulation är kompanjon till [arabisk] nationell kapitulation, och att nationell kapitulation skapar förutsättningar för att påtvinga klasskapitulation, kan organisationen inte undvika att prioritera sina arbetare- och bondeförbindelser och fortsätta med denna prioritering på [arabisk] nationell nivå. Och när den revolutionära teorin, i kraft av att den i första hand är en vägledning till handling, kan fånga naturen och

karaktären av den period som kampen genomgår, bör detta omedelbart återspeglas i organisationen, i prioriteringarna av dess uppgifter och i dess arbetsmetod i det skedet.

Vi skulle kunna fortsätta i all oändlighet att räkna upp aspekter av detta dialektiska förhållande mellan teori och dess organisatoriska återverkningar. Men det som i första hand intresserar oss är att spåra denna fråga genom det specifika fältet som den palestinska motståndsrörelsen utgör i sitt nuvarande skede: den revolutionära organisationen, som en förtruppsfaktion, är oundvikligen nödvändig för att effektivt kunna spela sin roll och förhindra att de sjukdomar som präglar den verklighet den vill förändra överförs till rörelsen själv, genom individer som har sina rötter i denna verklighet och som oundvikligen är belastade med dess vanor, temperament och mentalitet. I den underutvecklade¹⁷ världen får denna fråga en allvarligare dimension än någon annanstans och utgör en av de första aktiva uppgifterna för den revolutionära organisationen.

Det är välkänt att ett samhälles kultur är den härskande klassens kultur. Men seder och traditioner utgör ett fastare och mer djupt rotat arv, vars dominans är mer genomgripande, och därför är det svårare att bli av med dess ruttna delar. Att ignorera allt detta kan dock leda till förfall i den revolutionära organisationen om man inte hanterar det medvetet från början, när det hotas av att det bakåtsträvande samhällets sjukdomar överförs till organisationen själv. Organisationen skulle då misslyckas med att presentera en levande modell och ett mikrokosmos för kampens framtid. Men den misslyckas också med att uppfylla sina grundläggande uppgifter när personliga relationer ersätter objektiva relationer, subjektiva visioner ersätter vetenskapliga visioner, sekteristiska, familjära eller stamkonflikter ersätter kamratliga interaktioner, vördnad för personligheter ersätter kollektivt ledarskap, löst kaos ersätter centraliserad demokrati, transcendens över massorna ersätter interaktion med dem, envis opposition ersätter kritik och självkritik, och individualism och lynnighet ersätter disciplin. Ett bakåtsträvande samhälle kan överföra sina sjukdomar till vilken revolutionär organisation som helst, om denna organisation, beväpnad med vetenskaplig teori, inte kan lösa organisationsfrågan. Utan denna [vägledande teori] förlorar organisationen sin förmåga att agera som en förtruppsfaktion som deltar i genomförandet av en historisk kampprocess. Den förlorar snarare sin grundläggande mening som en massorganisation som rör sig bland massorna som en fisk rör sig i vatten, utbyter vänlighet och förståelse med dem, känner till sina egna problem och de vetenskapliga metoderna för att lösa dem, och lär ut [dessa metoder] till andra utan att sluta lära sig själv. Hur kan dessa komplexa problem lösas?

När vi säger att de palestinska organisationerna i centrum för den väpnade kampen har blivit byråkratiska, några år efter deras bildande, avser vi inte bara deras organisatoriska

¹⁷ Liksom i verk av Mahdi Amel och andra arabiska marxistiska tänkare kan Ghassans användning av termen *mutakhallif* både beteckna underutveckling eller, ofta i en mer negativ bemärkelse, bakåtsträvande. I översättningen av detta kapitel följer vi Barbara Harlow och Nejd Yaziji och använder båda termerna beroende på sammanhanget. När uttrycket hänvisar till sociala "sjukdomar" har vi till exempel använt ordet "bakåtsträvande samhälle", eftersom Ghassans syn är tydligt nedsättande. Detta framgår också i "Thoughts on Change" och andra skrifter, där Ghassan anser att det osmanska styret hade en förlamande effekt på utvecklingen av det palestinska och arabiska samhället.

problem på ett direkt plan. Vi avser också deras brist på revolutionär teori, utan vilken organisationsfrågan inte kan lösas. Även om denna brist har lett till tydliga och synliga resultat, organisatoriskt och på andra sätt, liknar dess form själva problemet. Det råder ingen tvekan om att dessa problem minskar under praktikens gång, förutsatt att denna praktik kan förändra och korrigera den teoretiska visionen. Det är just här som den avgörande betydelsen av det organisatoriska arbetet framträder, och det är kanske inte överdrivet att ange detta som en av de främsta orsakerna till den stora klyftan mellan program och handling hos många arabiska partier. Detta inträffade före eller efter att de kom till makten, eller till och med inom ramen för kampen från en maktposition, på grund av att dessa partier misslyckades med att lösa organisationsproblemet. När det gäller det palestinska väpnade motståndet i dag får en sådan fara inte underskattas, inte bara på grund av den extrema känsligheten i detta skede – som kännetecknas av ett arbete för att få revolutionens förutsättningar att mogna – utan också på grund av de kontinuerliga stridshandlingar som de palestinska organisationerna är engagerade i, vars fortsättning och eskalering i hög grad beror på möjligheten att förverkliga befrielseprogrammet.

På grund av sådana stridshandlingar uppstår en inledande organisatorisk fråga som måste prioriteras inom motståndskretsarna. Denna fråga kan sammanfattas i behovet av att undvika att hamna i en "stenig" eller "fetischistisk" situation när man bygger en organisation, eftersom denna organisation nu i synnerhet måste beväpna sig med en organisatorisk dynamik som är förenlig med de faror och förväntningar som omger den. Vi märker tyvärr med lätthet att denna organisatoriska dynamik, och den flexibilitet den innebär, i stor utsträckning är en fråga som inte tas på allvar av vissa motståndsorganisationer, som beter sig som om de vore "legitima" rörelser – när man mäter dem mot de regimer som omger dem och den fiende som förföljer dem dagligen – fast det tvärtom är så att dessa organisationer kräver en dynamik och flexibilitet som kan höja dem till flera aktivitetsnivåer, hemliga eller öppna, direkta eller indirekta, synliga eller dolda, samlade eller spridda. Dessa nivåer utgör oundvikliga nödvändigheter och måste förväntas när som helst, inte bara på grund av motståndsorganisationernas politiska och militära verksamhet, utan också på grund av de omgivande arabiska och internationella förhållandena, som kan förändras när som helst.

I de flesta organisationer är många av dem som leder motståndet helt exponerade, tillsammans med sina arbetsmetoder, rörelsemönster, kontakter och – i stor utsträckning – formationer, centrum och kontor. Vissa palestinska motståndsorganisationer är faktiskt unika i sitt slag internationellt genom att de använder hemliga namn öppet och håller medlemmarnas riktiga namn hemliga, ofta trots att identiteten på den person som bär de två namnen är allmänt känd! Under förevändning av propagandaverksamhet har vissa motståndsorganisationer öppnat sina dörrar på vid gavel för journalister eller nyfikna individer och rapporterat om sina platser och vägar, som nu sprids överallt, om träningsmetoder, patrullernas storlek, fördelningen av soldater i attackgrupperna, vilka typer av vapen som används, metoderna för att lägga ut minor och soldaternas fysiska förmåga. Det är säkerligen kortsiktigt att tro att fienden behöver mer än detta för att känna

till kompetensen och metoderna hos de element som dess patruller kommer att möta. Och under förevändningen av den "internationella kamp" som vissa motståndsgupper klamrade sig fast vid kunde så kallade "internationalister" tillbringa månader i soldaternas läger och i lugn och ro undersöka deras sätt att tänka och planera och med största frihet upptäcka problem, svagheter och arbetsmetoder hos ledande och militära personligheter, tillsammans med deras planeringsförmåga och organisatoriska eller personliga ambitioner.

Oavsett hur små riskerna är att dessa komponenter läcker ut till fienden, försvagar allt detta i hög grad motståndsorganisationens flexibilitet att övergå till en annan organisationsform som kan bli nödvändig när som helst beroende på hur striderna utvecklas. Om vi till detta lägger att de flesta motståndsorganisationers ursprungliga strukturer inte är förberedda för att genomföra en sådan nödvändig omvandling när som helst, och att de ofta utvecklas mot en stel eller fetischiserad organisationsstruktur som inte är lämplig för en sådan omvandling, inser vi omedelbart allvaret i detta problem.

Det finns dock ett annat problem som kan vara lika viktigt, nämligen effekten av "emotionalism" i organisationen. Denna effekt leder ofta till farliga resultat, eftersom den styr organisationen genom ett reaktionskomplex, så att de ledande elementen i organisationen, och därefter dess icke-ledarskap, avviker från kärnan i de revolutionära uppgifter som organisationen ursprungligen hade åtagit sig att utföra.

En sådan fara är naturligtvis mer sannolik i organisationer som uppstår ur en faktionssplittring, eftersom det första steget för den avhoppade faktionen (som vanligtvis är mer medveten om vad den inte vill än vad den vill) är att bevisa att splittringen var berättigad och därmed rättfärdiga sin dagliga existens. Om objektiva fakta inte stöder organisationen på detta område börjar den omedvetet fabricera dem: den förlorar gradvis sin vetenskapliga syn på utvecklingsstadiet och tar till teoretiska och mediala överdrifter, och sedan – för att bekräfta sina rättfärdiganden – arbetar den medvetet eller omedvetet för att fokusera på försök att splittra den organisation som den har lämnat. I många fall tar detta fenomen inte bara formen av dagliga, övergripande och brådskande frågor, utan tvingas också gradvis till att fabricera en artificiell kampanj med lögnar, rykten och anklagelser för att underlätta dessa uppgifter. Det ursprungliga partiet, som är skådeplatsen för avhoppet, utsätts för en liknande fara, eftersom denna kampanj i sin natur leder till en krampaktig reaktion, medan elimineringen av dess effekter i stor utsträckning beror på integriteten i den organisatoriska strukturen, som vanligtvis är bättre rustad att övervinna effekterna av den emotionella bördan tack vare sin övertygelse om sin fasthet och sina djupa rötter. Det råder ingen tvekan om att detta emotionella fenomen leder till farliga organisatoriska återverkningar om det tillåts växa, genom att förstöra kampens prioriteringar och avleda hela organisationen mot en faktionskamp vars grundvalar är påhittade, på bekostnad av kampens tyngdpunkt. Det säger sig självt att förekomsten av en sådan situation inom vänsterlägret skulle leda till att dörren öppnas på vid gavel, vilket inte bara skulle tömma de revolutionära krafter som utsett sig själva att

leda förändringsprocessen på kraft, utan också oundvikligen leda till att patriarkatet inom höger- och mittenlägret får fritt spelrum.

Men ursprunget till detta organisatoriska fenomen emotionalism är inte begränsat till organisationer som är part i en faktionssplittringsprocess (vilket vi har sett i motståndsrörelsen under det senaste året och nu i dess slutskede). Det utgör också en möjlighet för andra organisationer som inte var part i splittringen, vilket leder till många särskilda fenomen, med incitament till avskiljning och förmyndarskap, underblåsta av krafter utanför revolutionen. Allt detta återspeglas organisatoriskt, inte bara i motståndsrörelsens politiska och militära kompetens och i storleken på de massor som samlas kring den, utan också i uppgifterna och metoderna för att hantera extremt viktiga strategiska frågor, såsom den nationella befrielsefronten, enigheten inom den väpnade kampen, konfrontationen med nuvarande och potentiella fiender, och så vidare.

Detta är en aspekt av organisationsfrågans avgörande betydelse och centrala roll och dess återverkningar på revolutionens förlopp, även om andra aspekter verkar vara viktigare i praktiken och i organisatoriska sammanhang under den väpnade kampens inledande skede. I ett sådant fall är organisatoriska fel inte bara ett brott mot reglerna, utan har omedelbara och praktiska konsekvenser för revolutionens öde som helhet och för dess olika delars livskraft. Vi ska ta ett exempel som kan sammanfatta den fråga vi behandlar på praktisk nivå. Det gäller frågan om militärbasen, som utgör den viktiga och exakta mötesplatsen där de teoretiska, organisatoriska och militära frågorna kristalliseras på ett konkret plan.

Vad utgör militärbasen i dag i den palestinska kampen? Vilken roll har den, förutom att vara en språngbräda för strider? Den är naturligtvis en organisatorisk form, med uppgiften att omsätta teorin i praktiken. Är den därför en militärbarack för en grupp reguljära, halvreguljära eller irreguljära soldater? Huvudaxeln i denna mäktiga och komplexa sköld, som vi i kortform kallar "kampen för Palestinas befrielse", ligger i detta fall vid hela frågans huvudknutpunkt. I detta skede av kampen, där den vetenskapliga teorin som vägledning till handling definieras av sin natur och dialektiska form, kan den militära basen för en grupp *fida'iyyin* inte vara något annat än ett revolutionärt centrum. Som sådant har den anförtrotts att utföra sin militära och politiska roll genom den palestinska revolutionens nuvarande huvuduppgift, nämligen stridsåtgärder och politiken att få de objektiva förutsättningarna som leder till folkets befrielsekrig att mogna. Detta innebär, av revolutionär nödvändighet, att basen inte bara ska vara en kasern i palestinsk översättning, utan en revolutionär cell, militär och politisk på samma gång, som frivilligt utför sitt politiska och militära arbete för att bygga grundligare och bredare revolutionära förhållanden.

Dess militära handlingar [basen] är dialektiskt kopplade till dess organisatoriska roll som revolutionär samlingspunkt, engagerad i en outtröttlig process för att förmedla det stridande ideal den representerar för massorna, för att etablera en dialog mellan dem och dess verksamhet, och för att så att säga "smitta" den statiska verkligheten omkring sig och

dra in den i striden. Hur kan militära aktioner spela denna roll? Hur kan de i praktiken generalisera den teoretiska och organisatoriska position som uppmanar varje soldat att vara en politisk aktör och varje politisk aktör att vara en soldat? Denna fråga leder oss tillbaka till den avgörande punkten i allt detta, som till slut betonar det dynamiska, dialektiska förhållandet mellan den teoretiska frågan och dess nödvändighet, mellan den organisatoriska frågan och dess betydelse, och mellan frågan om praktiken och dess strategi.

Det militära problemet

De föregående avsnitten har praktiskt taget lett oss till en diskussion om det militära problemet inom det palestinska väpnade motståndet innan vi nått dess position i den ”omöjliga kategoriseringen”. Vårt medvetna val av exempel, frågan om militärbasen i kommandoaktioner, utgör en aspekt av detta problem, eftersom lösningen är en grundläggande fråga som avgör om motståndet når det stadium där det kan genomföra den slogan som är gemensam för alla dess organisationer: folkets befrielsekrig. Krig är, enligt Mao Zedongs definition, ”politik med blodsutgjutelse”¹⁸, och att försumma den politiska mobiliseringen för dem som önskar seger är därför detsamma som att ”fara söderut genom att köra kärran åt norr.”¹⁹ Därav följer att Hồ Chí Minh anser att ”en militär utan politik är som ett träd utan rötter, både värdelös och skadlig.”²⁰ Ett rättvist krig syftar till att uppnå fred, vilket sker genom att samtidigt krossa fienden och bevara sig själv, två i grunden motstridiga mål, och det är särskilt här som strategi och taktik kommer in för att tippa vågskålen åt ena hållet. Så länge detta är krigets mål är det naturligt att dess hårdhet intensifieras i takt med att den kraft som hindrar verklig fred blir mer brutal och kapabel. Detta fenomen framträder särskilt under de tidigare diskuterade faserna av stagnation, eftersom dessa faser förlängs eller förkortas beroende på vikten och stabiliteten av de mål som den ena eller andra parten kämpar för. Denna fråga visar på den ökande betydelsen av den politiska aspekten och av politisk mobilisering under kriget.

Innan vi går in på detaljerna är det dock nödvändigt att kortfattat bekanta oss med de objektiva egenskaperna hos de två sidor som står mot varandra. Utan att specificera dessa egenskaper skulle alla analytiska framsteg vara liktydiga med siande.

¹⁸ Mao Zedong, ”Om långvarigt krig” (maj 1938), *Valda verk, band II*.

¹⁹ Ibid. Detta är ett kinesiskt idiom som används inom citattecken av Mao – ö.a.

²⁰ ”Remarks from a visit to the Military Political High School,” 1951. Citat anpassat från Duong Trung Quoc, Saigon News, 25 oktober 2009. Bilder av träd var ett återkommande motiv i Hos verk. Detta är hämtat från hans ”Stimulerande dikt”:

Endast när roten är fast kan trädet leva länge
Och segern byggs med folket som grund.

(Hồ Chí Minh, *Selected Hồ Chí Minh*, New Delhi: LeftWorld, 2022, s. 137)

För det första: den huvudsakliga stridsarenan, om vi betraktar den som en israelisk-palestinsk konfrontation,²¹ kännetecknas av det lilla geografiska område som den omfattar, och denna särart ger avgörande militära resultat. Områdets ringa storlek ger den repressiva israeliska militären möjlighet att röra sig snabbt, manövrera och ta skydd. Å andra sidan är det palestinska väpnade motståndet berövat flexibilitet, liksom de konturer som ger gerillakrigföring nödvändiga förutsättningar för att manövrera och röra sig fritt.

Mao Zedong ansåg att Kinas vidsträckthet var en enorm fördel för den revolutionära militära kapaciteten i det utdragna befrielsekriget mot den japanska ockupationen.

Det råder heller ingen tvekan om att detta särdrag återspeglas på ett annat och något liknande sätt i Vietnam, där landet är täckt av naturfenomen som talar till revolutionens fördel.

För det andra: konfrontationsarenan – om vi betraktar den som palestinsk-israelisk – kännetecknas av förekomsten av sionistisk bosättarkolonialism, som ersatte en stor del av ett folk som fördrevs från sitt land och blev flyktingar i ett område utanför sitt ursprungliga land. I detta fall förlorar den palestinska revolutionära kämpen fördelen av att vara fisken som simmar i massornas hav. Med undantag för de territorier som ockuperades efter 1967 står den palestinska motståndskämpen i själva verket inför en fientlig allmänhet, där varje enskild medlem utgör åtminstone en ”larmklocka”. Teorierna om folkliga befrielsekrig har alltid byggt på att det förtryckta folket är numerärt överlägset och att dess mobilisering leder till att fiendens militära och tekniska överlägsenhet bryts och att massornas kvantitativa överlägsenhet omvandlas till kvalitativ överlägsenhet. I den palestinsk-israeliska konfrontationen är dock den kvantitativa verkligheten på båda sidor nästan lika. Inför denna verklighet saknar det palestinska motståndet en väsentlig komponent för att vinna sina folkliga befrielsekrig.

För det tredje finns det nu en egenskap som är viktig för båda sidor i konflikten. Medan den israeliska sidan hittills har utmärkt sig genom sin strikta följsamhet till Herzl-teorin, som definierar nationen som ”en grupp människor förenade av en gemensam fara”,²² står den palestinska sidan inför splittring och fragmentering av nationella faktitioner, utöver den geografiska splittring och fragmentering som en stor del av det palestinska folket lider av.

För det fjärde: den israeliska sidan åtnjuter teknisk överlägsenhet, med stöd och bidrag från hela det imperialistiska lägret och det globala sionistiska etablissemangets ansträngningar, medan det palestinska folket tillhör den utvecklande tredje världen, med

²¹ Ordet *Sira'* (صراع) betyder också ”konflikt”, men Ghassan varnar på annat håll för att beteckna den palestinska befrielsen som sådan.

²² Herzl hade förklarat i Judestaten: ”Låt oss få suveränitet över en del av jordklotet som är tillräckligt stor för att tillfredsställa en nations rättmätiga krav; resten ska vi sköta själva” (New York, Maccabaeen, 1904 [1896], s. 23). De som ”beviljade” sionisternas påstått rättmätiga anspråk på Palestina var naturligtvis de brittiska imperialisterna. I själva verket innebar ”själva” att man skulle ta itu med den inhemska befolkningen, en våldsam väg som i hög grad förlitade sig på brittisk träning och kontrarevolutionära metoder för att krossa den palestinska revolutionära rörelsen och bana väg för Nakban.

alla underutvecklingens konsekvenser. Denna eftersläpning förstärks i många fall av parasitära fenomen, som ibland kommer till uttryck genom de många element som klättrar på resterna av den relativa ekonomiska och tekniska utveckling som den arabiska bourgeoisin reproducerar, kopplad till imperialistiska företags och institutioners intressen.

Dessa huvudsakliga samtida drag, vars negativa form verkar tydlig, är samma drag som innebär strategiskt nödvändiga tillgångar som den palestinska motståndsrörelsen måste förhålla sig till.

Det är nödvändigt och vetenskapligt att sammanfatta de två titlarna i denna nya strategi i två grundläggande paroller för att tippa maktbalansen till motståndets fördel:

- Den palestinska motståndsrörelsens nationella karaktär i dess avantgardistiska klassinnehåll.
- Parollen för den nationella fronten, palestinsk och arabisk.

De negativa resultat som vi har kommit fram till när vi presenterat de fyra egenskaper som präglar konfrontationsfältet berodde på att vi valde en hypotetisk synvinkel, som betraktade kampen som en rent palestinsk-israelisk kamp. I verkligheten är sådana negativa resultat oundvikliga om den grundläggande hypotesen är felaktig. Dessa negativa egenskaper kan dock vändas till något positivt för revolutionen och dess utsikter till seger, om frågan betraktas som en väsentlig fråga för de arabiska massorna i konfrontationen med imperialismen, sionismen och de verktyg de förfogar över, liksom deras direkta eller indirekta allierade.

Det finns därför ingen icke-arabisk utväg, så länge den nuvarande historiska konfrontationen har sin klassdimension. När man inser detta förändras bilden, och en makt som kan övervinna och förstöra det enorma fiendeläget reser sig mot det. När de geografiska egenskaperna hos den arabiska kontinenten som helhet börjar gynna revolutionen, och när den arabiska numerära överlägsenheten blir kapabel att ta ett kvalitativt språng och överstiga den styrka som en numerärt underlägsen motståndare har tack vare sin tekniska överlägsenhet, och när de miljontals arabiska arbetare som har det mest akuta intresset av att undergräva ockupationen, besegra imperialismen och skära av dess lemmar, som är utspridda utanför det ockuperade landet:

- Då förvandlas fiendens militära styrka – som härrör från det lilla område där den manövrerar – till svaghet, eftersom dess totala närvaro reduceras till ett auktoritärt läger eller till en ren kasern som är omringad och attackerad från alla håll.
- Dess överlägsna förmåga att mobilisera sina egna styrkor och attrahera imperialistiskt stöd förvandlas till en självmordsoperation inför en betydligt större mobilisering av miljoner araber.

- Dess förmåga att avgöra strider med hjälp av sina reguljära stridskrafter är en ödesdiger motsättning inför ett utdraget folkkrig, vars väg fördjupas med varje militärt slag det utdelar.

Om vi betraktar det palestinska motståndet i dess nuvarande situation genom denna strategiska horisont, förlorar det inte sin betydelse, som vissa föreställer sig. Tvärtom, och i fullständig kontrast till detta, blir det dubbelt så viktigt och historiskt brådskande i sammanhanget av en oundviklig revolution, med potential att bli ett tecken på folkets storhet i sin mödosamma marsch.

Det palestinska motståndet, som hämtar sin legitimitet för denna historiska uppgift från situationen och från palestinska förtruppsinitativ, är kallat att, genom denna strategiska horisont framför alla andra, inleda den stora revolutionen.

Utan en sådan strategisk horisont, som är nödvändig för att fastställa riktningen för taktiska åtgärder, kommer det palestinska motståndet sannolikt att förbli i en period av stagnation. En förlängning av en sådan period skulle utan tvekan leda till en avmattning av motståndsandan, där stödet från arabiska nationella och progressiva krafter gradvis skulle förvandlas till ett "fikonlöv" som delvis täcker dessa krafterns nakenhet inför massorna och befriar dem från praktiska, revolutionära handlingar på motståndsprogrammets nivå.

Precis som de arabiska regimerna gjorde det palestinska motståndet till ett "fikonlöv" för att dölja sin egen nakenhet i juni-nederlaget, kommer de arabnationalistiska partierna, faktionerna och formationerna sannolikt att följa samma väg om den obevekliga, framåtriktade rörelsen och strategin för den väpnade kampen inte öppnar en dörr för dem till en praktisk relation. Strategin sätter horisonten för den palestinska saken i den arabiska masskampen, eller mer än så, driver den – genom att presentera ett exempel, ett argument och ett program – att fullgöra sin historiska roll.

Därför krävs det av den palestinska motståndsrörelsen att förhindra att den utnyttjas av arabiska regimer, faktioner och partier som ett "fikonlöv" som frikänner dessa regimer från deras nederlag och från att ta sitt framtida ansvar inför sina massor. Detta i sig är värdet av det dagliga exempel som motståndsrörelsen ger. Genom detta exempel presenterar den en bindande kampnivå, en analogi till de nationella och progressiva arabiska partiernas och krafternas program, och uppmanar dem att ta till vapen, inom den strategiska horisont som överblickar en stor arabisk revolution. Vid denna punkt blir den palestinska kampen organiskt kopplad till principen om att bygga Hanoi, eller arabiska Hanoi, och de två frågorna blir oskiljaktigt sammanflätade.

Denna dialektiska process måste drivas mot sin kulmen genom väpnad kamp, vilket kräver åtgärder med största kraft för att tippa den nuvarande maktbalansen till förmån för de arabiska och palestinska nationella och progressiva krafterna. Vi måste från början erkänna att allt detta blir omöjligt och illusoriskt om det inte utgår från övertygelsen att

kampen är ett långvarigt krig, lett av massornas förtruppskrafter, på hela den arabiska nationens nivå.

Det verkar tydligt att det inte finns någon situation som mer än den nuvarande kräver att detta program inleds och genomförs. Det är inte heller uppenbart att det finns en lämpligare utgångspunkt för detta än den nuvarande situationen, eller att det finns ett mer kvalificerat instrument för att inleda denna förändring än den väpnade palestinska motståndsrörelsen. Och det är uppenbart att det inte finns någon tydligare och effektivare vägledning till handling än marxism-leninismen, kreativt förenad med den militanta sammanhållningen inom den arabiska nationalismen.

Konfrontationen i sin nuvarande situation är inget annat än ett "uthållighetsläge" över dessa hundra mil i Jordandalen (även om vi bortser från det stora värdet av det våldsamma motstånd som rasar i Gazaremsan). Detta gäller dessutom om vi inte betraktar det som kapseln till en effektiv och enormt kraftfull mina som planterats i hjärtat av denna vidsträckta arabiska kontinent och ännu inte har använt denna kapsel för att detonera en sådan mina.

Hur kan allt detta uppnås, med tanke på motståndets nuvarande militära situation? Eller snarare, före denna fråga, vad är motståndets verkliga militära situation nu, jämfört med dess uppdrag och slagord?

Militärt syftar det väpnade motståndet, liksom alla folkliga befrielsekrig, till att skapa många dödliga motsättningar i fiendens läger:

- Att tvinga det att samlas för att slå mot motståndet, som sedan splittras och slår mot fienden överallt, vilket tvingar den senare att splittras och framkalla ett slag mot dess svagaste länk.
- Att tvinga den att avancera för att retirera, samtidigt som den, om den försvagas, slås ytterligare. När motståndet ser fienden retirera, gnager det på dess bakre linjer och, om den står stilla, belägrar det den; om det själv belägras, försvinner motståndet.
- Att neka fienden så mycket hjälp som möjligt och vidga klyftan mellan fienden och massorna i de länder som fienden ockuperar. Fiendens förluster och det klimat av ångest och utmattning som råder bland fiendens egna, leder till att motsättningarna i fiendens eget samhälle växer och intensifieras. I utbyte mot denna upplösning mobiliserar motståndet sina krafter och sin energi genom att stärka sina relationer med massorna på alla nivåer. Allt detta stör maktbalansen och förvandlar få till många, svaghet till styrka och strategiskt försvar till strategisk attack.

Det palestinska motståndet i dag har ännu inte nått den punkt där det kan framkalla nödvändiga motsättningar inom fienden. Det är sant att det har tvingat fienden att i viss

mån splittras, men samtidigt har fienden en samlad, vildsint styrka som kan genomföra större operationer om det blir nödvändigt.

Motståndsrörelsens verklighet som en väpnad men ung rörelse – och genom en objektiv bedömning av de svåra förhållanden under vilka den har vuxit fram och som beröfvade den alla möjligheter till organisation och mobilisering före nederlaget i juni 1967 – lider av väsentliga svagheter, som i allmänhet kan sammanfattas på följande sätt:

- Fasta militärbaser, ett fenomen som nästan klänger sig fast vid vissa faktorer inom motståndsrörelsen. Stabiliteten i positionerna ger inte bara fienden ett lätt mål, utan också viktig information om personalens utbildning och beväpning, deras stridsförmåga och aktivitetsmetoder. Det råder ingen tvekan om att platserna för kommandoaktioner måste vara mobila och flexibla, inte bara av skyddsskäl, utan också för att kunna fullgöra sina uppgifter som celler i sin omgivning och spela en mobiliserande, organiserande och utbildande roll.
- Israel strävar efter att driva motståndet in i ett hörn och beröva det den initiativkraft som kännetecknar väpnade gerillagrupperns agerande, och det är just detta som nu tvingar motståndet in i en defensiv position. Denna situation hindrar dock förverkligandet av principen om strategiskt försvar, som i befrielsekrig kännetecknas av rörlig krigföring, understödd av gerillagrupper,²³ och som utgör en del av positions-krigföring.²⁴

Och även om detta skede vanligtvis kännetecknas av stora förluster för gerillan, kännetecknas det också av ett motsvarande behov av att bygga upp en nationell front och utnyttja situationen maximalt för politisk mobilisering.

I detta avseende är motståndets första uppgift i detta skede att mer beslutsamt anta rörlig krigföring och bygga en bred nationell front.

- Utbildnings- och träningsnivån inom motståndsrörelsen är sådan att den inte är i stånd att genomgå den snabba utveckling som behövs. Det är nu absolut nödvändigt att överge de mekaniska och klassiska programmen för militär utbildning och lyfta motståndet mot att skapa ett nytt ledarskap och nya fältkompetenser, för att skapa soldater som är initiativrika och har ökande förmåga att möta en snabbt rörlig och föränderlig fiende.

Detta återspeglas till exempel i den väpnade motståndsrörelsens tröghet när det gäller att reagera på fiendens taktik, jämfört med den senares snabbhet när det gäller att ändra metoder, taktik och fällor. Denna typ av dialektik i förhållande till fienden måste vändas

²³ I detta avsnitt använder Ghassan termen "asabat" (عصابات) istället för *fida'yyin*, vilket tydligt visar att han förespråkar gerillakrigföring, i linje med det särskilda inflytandet från de kinesiska och vietnamesiska erfarenheterna.

²⁴ Mao Zedong, "Om långvarigt krig" (maj 1938), *Valda verk*, band II.

upp och ner, så att när fienden förlorar initiativet övergår detta till motståndet, där det återspeglas i snabbhet att ändra taktik, fällor och metoder så snart fienden upptäcker dem, och alltid tvinga fienden in i en position där den reagerar för sent på flexibla och ständigt föränderliga åtgärder.

Tidningen *US News and World Report* skrev den 6 mars 1967:

Amerikanska officerare medger att faran med vietnamesiska fällor inte kan undvikas, medan en amerikansk officer uppger att han i varje operation som hans styrkor genomför upptäcker nya fällor som har uppfunnits av soldaterna i den vietnamesiska nationella befrielse rörelsen. Han säger att han knappt hunnit berätta för sina soldater om en ny fälla innan de faller i en ny, ännu farligare fälla.²⁵

Beroende främst på motståndsrörelsens utbildningsnivå och initiativförmåga är denna [flexibla] karaktär ännu inte närvarande [i det palestinska fallet] och måste ägnas mer uppmärksamhet. I verkligheten är det fienden som fortfarande i stor utsträckning har denna typ av initiativförmåga.

En annan svaghet sammanfattas av synpunkten att otillräcklig uppmärksamhet ägnas åt orsakerna till organisatoriska misstag. Den första av dessa består av organisatoriskt beteende som inom det palestinska motståndet kan leda till skapandet av en militaristisk klass, kopplad till rang och lön, i en tid då motståndet borde vara hängivet och karaktären hos de revolutionära gerillagrupperna fördjupas. Det förstnämnda misstaget var kanske mest framträdande inom Palestinska befrielsearmén,²⁶ som bildades och i stor utsträckning har förblivit inom en klassisk ram.

Det andra av dessa organisatoriska misstag sammanfattas i behovet av disciplin över en stridandes beteende, så att han framstår för massorna som en förebild för den nya människa han kämpar för att skapa.

Dessutom, eller snarare som en förutsättning, är en grundläggande svaghet i fragmenteringen av motståndsgrupperna avsaknaden av en enhetlig militär plan och bristen på samordning och kreativt samarbete mellan dem.

Kanske är just denna punkt den avgörande faktorn i hela frågan och utgångspunkten för att hitta verkliga lösningar på alla de problem som i större eller mindre utsträckning härrör från den.

Kravet på en bred nationell front, vars partier följer ett minimiprogram och tydliga revolutionära relationer, måste bli den väsentliga grunden för alla revolutionära åtgärder som syftar till att uppnå verkliga och eskalerande resultat. Det är säkert att utan en sådan enad front kommer motståndet att förlora mycket av sin egen kapacitet, samtidigt som det

²⁵ *US News and World Report* (New York), 6 mars 1967.

²⁶ PLO:s militära gren, grundad av Arabförbundet 1964 och nu – och vid tidpunkten för Ghassans skrivande – ledd av Fatah-majoriteten inom organisationen.

i hög grad förlorar sin förmåga som kärna i en enad nationell front mellan alla nationella och progressiva faktitioner i arabvärlden. Denna front kommer oundvikligen att utgöra kärnan i den palestinska motståndsrörelsens strategiska horisont.

Naturligtvis är möjligheten inte förlorad, men medvetenheten om värdet av denna möjlighet är något som måste betonas och aktivt praktiseras. Varje seriös revolutionär tendens kan bara snurra i en ond cirkel om den inte sätter parollen om att bygga, konsolidera och utvidga den nationella fronten i centrum för sina aktuella paroller. Och när vi talar om en nationell front menar vi ett uttryck för dess aktualitet, dvs. långt ifrån spontan tillväxt, utan snarare ett maximalt engagemang för ett minimiprogram, konsoliderat och utvecklat genom dess praktiska erfarenheter och lärdomar.

Denna paroll återför oss dialektiskt till den sanna betydelsen av det politiska tänkandet i motståndsrörelsen: dess nödvändighet och utsikter som vägledning till handling. På samma sätt återför den oss till den sanna betydelsen av organisationsfrågan: dess nödvändighet, utsikter och värde som ett outhärligt verktyg för att överföra programmet tillämpning och praktik.

Det är nödvändigt att än en gång betona det historiska värdet av denna trefaldiga nyckel, som ensam gör det möjligt att öppna dörren till segrarnas utsikter för våra massor, som förtjänar det i den mån deras förtruppsfaktitioner är medvetna om kampens realitet och dess dimensioner:

- Det måste finnas en bred nationell front som integrerar de palestinska nationella faktionerna.
- Det måste finnas en strategisk horisont på arabisk nationell nivå.
- Det måste finnas en progressiv dimension baserad på klass.

Det kommer naturligtvis inte att bli lätt att förverkliga detta program. Historien skapas inte med ett trollspö, utan förändras av de massor som förstår den och är fast beslutna att förändra den. Vägen är svår och mödosam, men den är värd blodet från dem som kämpar tappert för segrarnas skull. Vår lojalitet mot dem som gått före oss och blivit martyrer för vår skull innebär att vi måste höja oss till den nivå som de utan tvekan gav sitt blod för. Och för att vara lojala mot framtida generationer av den arabiska förtruppen måste vi höja oss till den nivå som uppgifterna kräver, gå modigt framåt, bryta igenom muren och göra oss värdiga den flagga som massorna har spillt sitt blod för under de senaste femtio åren.

The Underlying Synthesis of the Revolution: Theses on the Organisational Weapon (1971)

Lenin, Mao Tse Tung, Hồ Chí Minh, Stalin, Giáp, Lukács¹

To the Palestinian resistance,
the way to the Arab masses
Who are solely capable
of carrying the revolution to victory

Evidence grows, day upon day, that the question of organisation in the revolution occupies a decisive position: for Lenin, it is one of the basic conditions for the revolution: for Mao Tse Tung, the bridge or boat that connects the shore of theoretical knowledge to the shore of practice. And, as Stalin concluded, "Without such a (fighting, revolutionary, brave, experienced, flexible²) party, it is useless even to think of overthrowing imperialism."³ The Americans acknowledge that the strongest weapon confronting them, particularly in Vietnam, and in South-East Asia more broadly, is a form of organisation flexible and courageous enough to ensnare the aggressors in one trap after another.

For the so-called Third World, the need for organisation is doubly valuable, for the task of this instrument of organisation is not only to confront and defeat the national and class enemy. At the same time, it must be fortified against the torrents of diseases and vices present in underdeveloped societies, and to be immune in the face of such diseases, with deep roots in society, penetrating their structure and eroding their foundations, operating basis and pathways.

During the march of Arab struggle, the organisational issue has invariably been the fatal weakness. In regard to the organisations claiming a progressive ideology, along with groupings whose path has sometimes led them take up arms against the imperialist enemy, a looseness of organisational structure has always allowed their leaders to deviate from the revolution, to abort it or haggle with it.

It is not our intention that this discussion suggests that the organisational issue in every revolution is a merely technical issue, having nothing to do with ideological commitment or with practical action. On the contrary, the organisational structure necessarily reflects

¹ This chapter reproduces Ghassan Kanafani's introduction to a pamphlet of the same name, printed in 1971 by the Progressive Library and Dar al-Awda, Beirut. Edited by Kanafani, the pamphlet dealt primarily with the lessons of Vietnam, drawing out the conclusions for communists around organisational, theoretical and revolutionary tactics in the anti-colonial struggle. Alternative translations of the title could include *Infrastructure of the Revolution*, which is used in archival documents of the PFLP. However, as the introductions to this chapter highlight, Kanafani's concern here was to show the fundamentality of revolutionary organisation and its synthesis with the conditions experienced by the oppressed masses, as arising from this Vietnamese case study.

² Kanafani adds the words in brackets.

³ Joseph V. Stalin, *The Foundations of Leninism* (Peking: Foreign Languages Press, 1970 (1924)), 103. Kanafani translates "party" here as *tanthim*, or organisation.

committed belief. It follows that its composition must enable continuous harmony between theory and practice.

Lukács says that: "Every Communist Party⁴ represents a higher type of organisation than every bourgeois party or opportunist workers' party." Perhaps this reality explains the Leninist principle that: "Politics cannot be separated mechanically from organisation."⁵ There is no doubt, therefore, of what Lukács meant when he said, "Every 'theoretical' tendency or clash of views must immediately develop an organisational arm if it is to rise above the level of pure theory or abstract opinion, that is to say, if it really intends to point the way to its own fulfilment in practice..."⁶ This phrase brings mountains of complications if applied to the reality of Arab struggle in its present stage and if we apply it to assess the experience of this struggle in previous stages. For this means, precisely, that Marxism is at its peak, at the organisational moment that is its role between the past and future.

This particular stage, the organisational stage, in the history of the Arab march has faced unlimited fluidity, especially in political parties and groups, and has witnessed countless acts of opportunism. This manifested at times in fascistic forms of discipline, and often by the dominance of a bureaucracy that benefits from and controls the "form" of the organisation. At other times, we observe a tendency towards "cronyism" and militarism. Stagnation leads many organisations to fragmentation but, in a few innumerable cases, a healthy organisational reality has meant that the party was able, relatively speaking, to arrive at a true reflection of the debates erupting within it, with these developing into more advanced formulas on the level of the political plan, or in the direction of ideological commitment.

And at the present moment, as the vanguard of the Arab national march, represented by the Palestinian resistance, has raised the banner of the popular war of liberation, being the highest form of revolutionary political struggle, the need to be doubly focused on the tasks of the organisational question, as an essential trend in the dialectic between organisation and the masses (which form the material and goal of the protracted war), we say: the need for a doubled focus on the question of organisation becomes urgently important to the extent that a large and essential part of the future struggle rests upon it.

In this epoch, when imperialism is desperate to hold onto its positions, and when the world is witnessing the fierce counter-world, the only weapon that can be utilised by the colonised and attack by world imperialism upon the so-called underdeveloped oppressed peoples to resist the war of aggression that has been forced upon them, and which

⁴ György Lukács, *History and Class Consciousness*, trans. Rodney Livingstone (Cambridge, MA: MIT Press, 1972 [1923]), 316. Diverging slightly from the original quotation (and based on his reading of the Arabic translation by Georges Tarabishi), Kanafani uses the phrase "Marxist, revolutionary workers' party".

⁵ Lukács, *History and Class Consciousness*, 295.

⁶ Lukács, *History and Class Consciousness*, 299.

dominates and dictates their future — and the only possible weapon in the face of the technologically more advanced imperialist countries — is the weapon of the masses themselves.

And when we speak of the masses, we do not mean merely their quantitative accumulation. Rather, we mean the specific process of organising a vanguard party, leading the masses into the struggle, in front of, with them and for them.

The question of organisation is hereby a question of relationships and their dynamics:

- Relationships between theory and practice, so that one area of the dialectic is not separated from the other, leading the work to fall in idle talk or adventurism.
- Relationships between members of the organisation, as to express their common will.
- Relationships between the members of this organisation and its leaders and cadres.
- Relationships between the organisation and the masses.

And then, relationships of an opposite type:

- Relationships of the masses towards the battle and the enemy, in terms of escalating the contradiction between them and resolving it in the interests of the revolution.
- Relationships between the organisation and a legacy of cultural, social and political backwardness, which burdens society from within and influences it daily.

These relationships at once raise ideological, technical and educational issues, on the levels of strategy and tactics. Such issues can only be resolved through ideological commitment, that is, in a scientific manner, at a distance from improvisation, amputation and experimentation.

This is precisely what brings the question of organisation into such a close relationship with the question of ideological commitment.

Organisation in revolutionary action is not a process of technical structure, but rather the reflection of an ideological standpoint, without the guidance of which, it will end up as a conspiratorial, rather than revolutionary formula, ending in a sectarian formula at best. Organisation is the means to implement theory, and it is the indispensable boat or bridge that Mao Tse Tung spoke of for crossing from the shore of decision to the shore of practice.

When the battle is delineated by political thought as the battle of the masses, it is thus illogical for the organisation not to be an organisation of the masses.

When political thought acknowledges the battle as the battle of the poor, exploited classes, it is illogical for the organisation to be woven from bourgeois cloth, or to submit to the leadership of the bourgeoisie.

When political thought accepts the dialectical relationship between thought and action, and that there is no abstract thought that is not reflected by practice or fortified by experience, it becomes illogical for the organisation not to place the issue of democracy at the core of its structure.

When political thought sees that the phase and tension of the battle call for quick and flexible decision-making, it is then illogical for this not to be reflected in the organisation, by adopting the principle of democratic centralism.

When revolutionary theory acknowledges that knowledge and practice represent two poles of unceasing dialectical movement, exchanging their gains continuously, and continuously requiring additions, corrections and modifications, then the organisation cannot disregard the principles of criticism and self-criticism as a basis for its relations.

When revolutionary theory concedes that class surrender is the auxiliary of Arab nationalist surrender, and that nationalist surrender provides the conditions to impose class surrender, then the organisation cannot avoid ascribing priority to its worker and peasant branches and proceeding with this priority at the level of the [Arab] nation.

And when revolutionary theory, by virtue of being a guide to action in the first place, is able to capture the nature and character of the period through which the struggle is passing, then this should be immediately reflected on the organisation, on the priorities of its tasks, and on its working method at that stage.

We could continue endlessly to list aspects of this dialectical relationship between theory and its organisational repercussions. But what concerns us in the first place is, precisely, the tracing of this issue⁷ as it is reflected of the reality of armed struggle in the “Third World”, where the tasks entrusted to the resistance organisation have taken on their highest and most succinct form.

Three points stand out in this discussion:

- First, the relationship between the political and fighting apparatus.
- Second, the development and expansion of the process of political and military awareness, both within the organisation and in the environment and mass movement in which it surrounds itself.

⁷ At this point, Kanafani departs from the section also used in *The Resistance and its Challenges*, where he had outlined the concern of the PFLP to trace the organisational issue through the Palestinian revolution. Kanafani now makes a much broader statement tying the revolution in with the movement of oppressed and exploited nations fighting imperialism, with more concerted focus on Vietnam.

- [Third], the availability of opportunities for rectification and democratic monitoring.

The highest forms that have been advanced to find the solution to these overlapping questions are found clearly in the experience of the Vietnamese revolution. On the other hand, there is no more obvious reality presenting the consequences of an inability to resolve these issues than the experience of the Palestinian revolution in the period 1967-1971.

This explains the importance of the documents contained in this book. In this regard, we must record the following observations:

1. The documents [to which we will refer] originally formed part of a research project among American groups studying within the Ministry of Defence, to learn the mechanism and structure of the force it is fighting in South-East Asia. Since waging war on Korea and, in all probability, since their intervention in the Second World War — the Americans have known the importance of intelligence on the organisational structure of the forces of national struggle in Indochina.

"Research laboratories" created to support the US military machine at its Ministry of Defence have become independent brains upon which US aggression essentially depends, with the aim of fragmenting and rolling back the armed national movements. The documents in our hands form part of the production of these brains.

However, dealing with the issue as it is analysed by the Americans would constitute a fatal error leading to an erroneous and mechanical portrayal of the organisational issue in political action.

Indeed, we will have, through rearranging the information, presented an account purified of any US analysis. As such, this introduction aims to place the theses which follow in their natural political context.

2. It is however necessary in reading these documents to abandon any notion that we are dealing with a merely technical question: a fascinating, superior organisational structure is the essential secret to the power of the Vietnamese revolution, its roots and incredible energy to not only strike but defeat the most powerful force known to history. We say that this structure was accomplished and developed through the astonishing convergence of theoretical commitment and objective material conditions and their repercussions. The organisational form before us is, therefore, the result of a dynamic dialectic between the party and the masses, in a particular place, at a particular moment, with all the political, economic and cultural features of this reality. Its study must therefore be subject to all of its context and interactions.

3. The overwhelming majority of studies have placed the question of organisation into three categories:

- The essential studies establishing the major principles of the organisational issue (Lenin, Mao Tse Tung, Gramsci, Lukács, etc).
- Critical research articles produced for or against conditions for political parties specific to this or that country, ranging between negative, renegade criticism to positive revolutionary critique.
- A set of declared internal laws and systems of communist and non-communist parties, which draw general structures for relationships between various units and ranks within the party.

These three types of study differ in their importance and fundamental characteristics from the [US] studies we have dealt with. For the study in our hands is the only form — within the parameters of our knowledge — that may draw the details of a map towards the reality of the underlying synthesis present in the Vietnamese revolution. [We mean this] in terms of the structure of the cells and the relationships among them, then the relationship between these cells and the leadership, and their relationship with the masses, their paths towards performing their duties and tasks, and their political, military and cultural activities. All of this is possible due to a detailed presentation of real experiences for one of these cells or relationships.

The organisational reality of a party is not limited to its attachment to general rules and the repetition of specific organisational slogans. Rather it resembles the complex and overlapping structure which characterises the movement of sap within a colossal tree. It follows that our study appears as a microscopic dissection of that secretive and particular world existing in one ring among many in this giant tree.

It is possible for idealistic organisational models — including democratic centralism, collective leadership, criticism and self-criticism, or the mass line — to become hollow idols, if we lose sight of how they came about and how they are transmitted into reality. The studies in this book aim to uncover the enormous and expansive world existing within the depths of these organisational foundations.

* * *

This study covers all details important to the Arab fighters who have become aware, from studying their reality, of the growing importance of organisational work. And whose awareness of how disregard for organisational perspectives in nationalist action has become one of the most essential reasons for the great chasm between theory and practice. This [chasm] has led in many instances to a shaking of trust between the organisation and the masses, for example, and also between specific organisational leaderships and their mass memberships.

Revolution is a science, with its own fundamentals, experiences and lessons. It is doubtless that without comprehending these fundamentals, experiences and lessons, "intentions" alone are like a broken compass, which subject the march to error and confusion, not to mention fatigue and deviation.

Recognising the depth of the Vietnamese revolution, its vanguardism⁸ and success means objectively acknowledging and absorbing the lessons by which this revolution deepened, became rooted and proved its worth. This is naturally something different to merely singing the glories of this revolution, going beyond this into the depths of studying the ideological and organisational weapon used to confront the power of imperialism in a prolonged battle of attrition, before a tipping of the balance towards the struggle of the armed masses of Indochina.

This study forms a thesis inseparable from the theses that Arab fighters must study, absorb and use to their benefit in their struggle to conquer their Zionist, imperialist and reactionary enemies.

⁸ Demanding the militarisation of the Việt Minh Front on 1 March 1947, Hồ Chí Minh heralded the organisation as "the vanguard unit... Not only must our organisation be single-minded, but the army, the people, and the administration also should be of one mind." The context here was a sprawling French occupation in Vietnam, which had forced the partial retreat of the forces led by Ho and the Indochinese Communist Party. Kanafani was aware that from this position of weakness, the Vietnamese liberation movement organised itself under this vanguard to pave the way for the stunning and hard-fought victory to follow. Ho Chí Minh, *Selected Hồ Chí Minh* (Delhi: LeftWorld, 2022), 134-35.

A Concise Principle (1966)

Abd al-Jabbar was a philosopher, and since childhood he had come to evaluate life in terms of a theory. He formulated a question for himself which was to preoccupy him for an entire week, so profound was the manner of his reflection. The conundrum was this: why do people wear hats on their heads and shoes on their feet? Another time he speculated on why people didn't walk on all fours like animals, a mode of transport surely more conducive to comfort?

As time progressed, so the quality of his reflections improved, until he was able to compound a concise principle: 'As man was born without prior consultation, why shouldn't he have the freedom to choose the method of his end?' And from this premise, he proceeded to the more concise principle that 'death is the summation of life.'

His way of thought brought with it a tranquility that he prized above all things, and he anticipated that time in which he would commence choosing the intended manner of his death.

It follows that those who claim that Abd al-Jabbar joined the revolution against his will lack the knowledge that he chose of his own volition to go to the volunteer center, stand before the officer, who had not as yet found an appropriate military uniform, and say in a steady voice: "I want a rifle to participate in the revolution."

He soon learned that, if he wished to join the revolution, he would have to find a rifle in one way or another, and that this would not be easy.

"I might die before I get a rifle," he said to the officer angrily. He fell silent, however, at the officer's answer, which was unexpected, yet contained an element of truth: "Have you just come here to enjoy the summer and then go home?"

In the light of this supposition, Abd al-Jabbar considered that his philosophy needed modifying slightly, as he would probably die before acquiring a rifle. Thus he arrived at a new concise principle. 'The important thing,' he thought, 'is not that a man dies and is subsequently ennobled, but that he should find himself a noble idea before he dies!'

But it so happened that Abd al-Jabbar managed to gain possession of an almost new rifle without expanding the effort he'd imagined was needed for its acquisition, and also without applying his philosophic precepts to the dilemma. He had gone outside in the aftermath of a morning battle, and found a dead soldier. The dead don't need rifles, he'd reasoned, as he turned over the dead body, and uncovered a French rifle with a pointed muzzle.

To his comrades on the barricade Abd al-Jabbar was known as "the philosopher." The soldiers found in his philosophy a meaning suitable to justify the events that took place.

Most of the revolutionaries were youths, and it pleased him to realize that he was their senior, and that his authority was sufficient to assemble them after each battle, so that they might assimilate his new concise principle concerning death; a philosophy that changed in accordance with the casualties.

One dark night, an illiterate peasant died, and before falling on the barricade cursed a certain leader and his men. In thinking of a suitable elegy in which to mourn the martyr's death, Abd al-Jabbar formulated his new concise principle: 'The noble idea does not require thought, it demands feeling.' On the following night, a young man who'd emerged from the barricades, knife in hand, to attack a soldier crawling near the wall, was shot on his way back to the shelter. As a consequence, Abd al-Jabbar thought: 'Courage is the measure of loyalty.'

Abd al-Jabbar was notable for his courage, and as a result of this virtue the officer, who had at last acquired a suitable military uniform, asked him to make a reconnaissance of the harbor. He believed that the philosopher's sad, calm face would arouse no suspicion in the hearts of the enemy.

Abd al-Jabbar walked the streets unarmed. He reached the harbor and wandered around at will, before turning back in the direction of his barricade. But contrary to expectation, someone who'd once taken part in an attack recognized him, and he was first apprehended, then taken to a frightened officer, who, after slapping him, said:

"You're a revolutionary?"

"Yes," Abd al-Jabbar replied.

"You swine!"

"No!" he exclaimed to the officer.

While he was being remorselessly beaten, Abd al-Jabbar did not omit to formulate a new concise principle: 'The beating of a prisoner is an arrogant expression of fear.' And having pondered this, he felt some comfort.

While Abd al-Jabbar engaged in reflection, the officer, prompted by his closest supporters, arrived at what he considered to be an astute conclusion to the situation; one which their captive considered to be yet another arrogant form of behavior arising from fear.

The officer addressed him: "You will proceed in front of us to your cursed barricade, and declare to your crazy comrades that you've brought a fresh party of revolutionaries with you. That done, my soldiers will finish things off."

"And what about me?" enquired Abd al-Jabbar.

"You'll either be honored with your life," replied the officer, "or, in the event of your betraying us, you'll die like a dog." Abd al-Jabbar silently said to himself: 'Betrayal is a despicable form of death.'

Head high, Abd al-Jabbar walked in front of two columns of soldiers, the muzzle of an automatic rifle digging into his waist. Just before they arrived at the barricades, he heard the rasping voice of the officer hiss in the dark: "Now!"

He wasn't afraid, and his comrades said later they detected no tremor in his voice, as he shouted:

"I've brought you fifty soldiers."

He still wasn't dead when his comrades rushed to where he was lying among the corpses of the soldiers. With great difficulty, one of them heard him utter his final concise principle:

"It's not important if one of us dies. The important thing is to carry on."

Then he died.